

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยการทำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 4 MAT โดยใช้คาราโอเกะเพื่อพัฒนาการอ่านสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 คณะผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นพื้นฐานสำหรับดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. เอกสารเกี่ยวกับหลักสูตร
 - 1.1 หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
 - 1.2 คุณภาพผู้เรียน
 - 1.3 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้
2. คำพื้นฐานภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
3. ความสำคัญของภาษาไทย
4. ความหมายและความสำคัญของการอ่าน
5. จุดมุ่งหมายของการอ่าน
6. องค์ประกอบสำคัญของการอ่าน
7. ปัญหาของการอ่าน
8. กิจกรรมการเรียนรู้ 4 MAT
9. เอกสารเกี่ยวกับคาราโอเกะ
10. เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 10.1 งานวิจัยภายในประเทศ
 - 10.2 งานวิจัยต่างประเทศ

เอกสารเกี่ยวกับหลักสูตร

หลักสูตรของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

การสอนภาษาไทยในปัจจุบันเปลี่ยนแปลงแนวคิดไปจากเดิมไม่เน้นการอ่าน การเขียนได้เพียงอย่างเดียวแต่จะเน้นการสอนภาษา เพื่อการสื่อสารกับผู้อื่นอย่างมีประสิทธิภาพและใช้ภาษาในการแก้ปัญหาในการดำรงชีวิตและปัญหาของสังคม เน้นการสอนภาษาไทยในฐานะเครื่องมือของการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง สามารถนำความรู้มาใช้ในการพัฒนาตนเอง นอกจากนั้นยังต้องสอนภาษา เพื่อพัฒนาความคิดผู้เรียนที่มีความคิดจะต้อง

มีประสบการณ์และประมวลค่ามากพอที่จะสร้างความคิดได้ลึกซึ้ง คิดได้อย่างชาญฉลาดรอบคอบ ขณะเดียวกันการสอนภาษาไทยจะต้องเน้นการรักภาษาไทย ในฐานะเป็นวัฒนธรรมและถ่ายทอด วัฒนธรรมที่บรรพบุรุษได้สร้างสรรค์และสั่งสมมายาวนานและอ่านวรรณกรรมต่างๆ เพื่อศึกษา เรื่องราวของชีวิตที่ทำให้ชีวิตทัศน์และโลกทัศน์ของผู้อ่านกว้างขวางขึ้นเข้าใจสภาพสังคมและ วัฒนธรรมทั้งในอดีตปัจจุบันและสังคมในอนาคตรวมถึงการศึกษาภูมิปัญญาทางภาษาในท้องถิ่น ต่าง ๆ

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 จึงได้นำแนวคิดดังกล่าวข้างต้น มาเป็น แนวทางการพัฒนาหลักสูตรโดยจัดทำเป็นสาระการเรียนรู้มาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทยและมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น เพื่อเป็นแนวทางให้สถานศึกษาจัดหลักสูตรและจัดการ เรียนให้สอดคล้องตามมาตรฐานการเรียนรู้ที่กำหนด

สถานศึกษาสามารถจัดการเรียนรู้สนองความต้องการของผู้เรียนชุมชน และท้องถิ่น และมีอิสระในการจัดการเรียนรู้ตามแนวทางที่หลักสูตรกำหนดสถานศึกษาสามารถยืดหยุ่นในการ บริหารหลักสูตรและจัดการศึกษาโดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญผู้เรียนสามารถมีส่วนร่วมในการวาง แผนการเรียนของตนได้มากขึ้น

หนึ่ง สถานศึกษาจะต้องพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนที่มีความสมบูรณ์ ทั้งด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญาเป็นบุคคลที่มีความรู้ดี มีทักษะกระบวนการคิด การจัดการมี คุณธรรม จริยธรรมและค่านิยมที่ดี สามารถแสวงหาความรู้และพึ่งตนเอง ทำงานร่วมกับคนอื่น อย่างสร้างสรรค์และพัฒนาสังคมและสิ่งแวดล้อม เพื่อความสงบสุขของตนเองและสังคม หลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐานเน้นการพัฒนาจิตใจของผู้เรียนเป็นสำคัญเพื่อให้สามารถดำรงชีวิตและดำเนิน ชีวิตที่ดียิ่งมีความคิด การปฏิบัติและการตัดสินใจด้วยตนเองอย่างถูกต้อง

การพัฒนาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานของสถานศึกษา จะยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ ไม่ได้ ยึดเนื้อหาเป็นหลัก โดยเน้นทักษะและความสามารถของผู้เรียนมากกว่าเน้นเนื้อหา มีมาตรฐานการ เรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้และมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นเป็นตัวกำหนด มาตรฐาน การเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยจะมีสาระการเรียนรู้ 5 สาระ คือสาระการอ่าน สาระการเขียน สาระ การฟัง การดูและการพูด สาระหลักการใช้ภาษาและสาระวรรณคดี และวรรณกรรมโดยเน้นด้าน ความรู้ ด้านทักษะและกระบวนการและด้านคุณธรรม จริยธรรมและค่านิยม การจัดหลักสูตร ภาษาไทยจะต้องนำมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ และมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น พัฒนาเป็นหลักสูตรของสถานศึกษาตามสาระการเรียนรู้ ทั้ง 5 สาระดังกล่าว โดยจัดทำผลการ เรียนรู้ที่คาดหวังและคำอธิบายรายวิชา

การจัดหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยสถานศึกษาต้องออกแบบเป็นหน่วยการเรียนรู้ของแต่ละช่วงชั้น ตามตารางสัดส่วนของเวลาเรียนที่กำหนดไว้ในหลักสูตรเป็น 4 ช่วงชั้น คือ ช่วงชั้นที่ 1 (ป. 1-3) ช่วงชั้นที่ 2 (ป. 4-6) ม. 1-3 และ ม.4-6 หน่วยการเรียนรู้ในช่วงชั้นที่ 1 (ป. 1-3) ป. 4-6 และ ม. 1-3 จัดเป็นรายปี สามารถยืดหยุ่นเวลาเรียนของแต่ละปีได้ และเมื่อรวมเวลาเรียนทั้ง 3 ปีแล้ว จะเป็นไปตามโครงสร้างของหลักสูตร ส่วนการจัดหลักสูตรในช่วงชั้น ม.4-6 จัดเป็นรายภาคกำหนดหน่วยการเรียนรู้เป็นหน่วยกิต โดย 1 หน่วยกิต ใช้เวลาเรียน 40 ชั่วโมง ต่อ 1 ภาคเรียน จะกำหนดหน่วยการเรียนรู้แต่ละภาคเรียนที่หน่วย การเรียนรู้ก็ได้ แต่ต้องครอบคลุมมาตรฐานการเรียนรู้และระยะเวลาที่กำหนด โดยนำคำอธิบายรายวิชา มาจัดทำหน่วยการเรียนรู้ เมื่อเรียนครบ 3 ปี ในแต่ละช่วงชั้นแล้ว จะต้องเป็นไปตามโครงสร้างของหลักสูตร

การออกแบบหน่วยการเรียนรู้ จะต้องยึดมาตรฐานการเรียนรู้เป็นหลัก เมื่อผู้เรียนเรียนครบทุกช่วงชั้นปี จะครบมาตรฐานการเรียนรู้และครบมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น เป็นสมรรถฐานในการพัฒนาผู้เรียนการออกแบบการสอนในหน่วยการเรียนรู้ จะยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยผู้เรียนปฏิบัติในสถานการณ์จริง สามารถปฏิบัติงานต่าง ๆ ตามกิจกรรมที่กำหนดในหน่วยการเรียนรู้ และใช้สื่อต่าง ๆ ในการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ให้ผู้เรียนคิดสร้างโครงการเรียนทั้งเป็นกลุ่มรายบุคคล เพื่อผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าให้ลึกซึ้งและทำงานเป็นกลุ่มหรือรายบุคคลตามความสนใจ เพื่อสร้างคุณธรรม จริยธรรมและค่านิยมจากการฝึกปฏิบัติ

สถานศึกษาควรจัดบรรยากาศการเรียนการสอนให้เป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ ครูควรปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการสอน การบอก การเล่า การอธิบาย มาเป็นผู้จัดการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียนวางแผนและออกแบบการเรียนรู้ให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเองตามที่ วางแผนการเรียนรู้ไว้ เพื่อให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางแห่งการเรียนรู้(กรมวิชาการ,2544,หน้า 4 – 5)

คุณภาพของผู้เรียน

คุณภาพของผู้เรียนภาษาไทย เมื่อจบหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานแล้วผู้เรียนควรจะ (กรมวิชาการ,2544,หน้า 4 – 5) :

1. สามารถใช้ภาษาสื่อสารได้อย่างดี
2. สามารถอ่าน เขียน ฟัง ดูและพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพ
3. มีความคิดสร้างสรรค์ คิดอย่างมีเหตุผลและคิดเป็นระบบ
4. มีนิสัยรักการอ่าน การเขียน การแสวงหาความรู้และใช้ภาษาไทยในการพัฒนาตน และสร้างสรรค์งานอาชีพ
5. ตระหนักในวัฒนธรรมการใช้ภาษาและความเป็นไทย ภูมิใจและชื่นชมวรรณคดี

และวรรณกรรมซึ่งเป็นภูมิปัญญาของคนไทย

6. สามารถนำทักษะทางภาษามาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริงได้อย่างมีประสิทธิภาพและถูกต้องตามสถานการณ์และบุคคล

7. มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี และสร้างความสามัคคีในความเป็นชาติไทย

8. มีคุณธรรม จริยธรรม วิสัยทัศน์ โลกทัศน์ที่กว้างไกลและลึกซึ้ง

คุณภาพของผู้เรียนภาษาไทย เมื่อจบช่วงชั้นที่ 1(ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3) ผู้เรียนต้องมีความรู้ความสามารถ ดังต่อไปนี้

- อ่านได้คล่องและอ่านได้เร็ว
- เข้าใจความหมายและหน้าที่ของคำ กลุ่มคำ ประโยค และเข้าใจข้อความที่อ่าน
- นำความรู้ที่ได้จากการอ่านมาคิด คาดคะเนเรื่องราวหรือเหตุการณ์และกำหนด

แนวทางการปฏิบัติ

- เลือกอ่านหนังสือที่เป็นประโยชน์ทั้งความรู้และความบันเทิง
- พูดและเขียนแสดงความรู้ ความคิด ความรู้สึก ความต้องการ และจินตนาการ
- จัดบันทึกความรู้ ประสบการณ์ และเรื่องราวในชีวิตประจำวัน
- จับใจความสำคัญ ตั้งคำถาม ตอบคำถาม สนทนา แสดงความคิดเห็น เล่าเรื่อง ถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก และประสบการณ์จากเรื่องที่ฟังที่ดู
- เข้าใจภาษาไทยมีทั้งภาษาไทยมาตรฐานและภาษาไทยถิ่น
- ใช้คำคล้องจองแต่งบทร้อยกรองง่าย ๆ
- ท่องจำบทร้อยกรองที่ไพเราะและนำไปใช้ในการพูดและการเขียน
- นำปริศนาคำทายและบทรiddles ในท้องถิ่นมาใช้ในการเรียนและเล่น
- ใช้ทักษะทางภาษาเป็นเครื่องมือการเรียนรู้แสวงหาความรู้และใช้ได้

เหมาะสมกับบุคคลและสถานการณ์

- นำความรู้ที่ได้จากการอ่านวรรณคดีและวรรณกรรมไปใช้ในชีวิต
- มีมารยาทการอ่าน การเขียน การฟัง การดู และการพูด
- มีนิสัยรักการอ่านและการเขียน

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ ช่วงชั้นที่ 1 (ป. 1-3)

สาระที่ 1 : การอ่าน

มาตรฐาน ท 1.1: ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดไปใช้ตัดสินใจแก้ปัญหา และสร้างวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิตและมีนิสัยรักการอ่าน

1. สามารถอ่านได้ถูกต้องตามหลักการอ่าน อ่านได้คล่องและเร็ว เข้าใจความหมายของคำและข้อความที่อ่าน
2. สามารถเข้าใจความสำคัญและรายละเอียดของเรื่องการทำคำสำคัญหรือใช้แผนภาพโครงเรื่องหรือแผนภาพความ เป็นเครื่องมือการพัฒนาความเข้าใจการอ่าน รู้จักใช้คำถามเกี่ยวกับเนื้อหาและแสดงความรู้ ความคิด คาดคะเนเหตุการณ์เรื่องราวจากเรื่องที่อ่าน และกำหนดแนวทางการปฏิบัติ
3. สามารถอ่านในใจ และอ่านออกเสียงบทร้อยแก้วและร้อยกรองได้รวดเร็ว ถูกต้องตามลักษณะคำประพันธ์และอักขรวิธีและจำบทร้อยกรองที่ไพเราะเลือกอ่านหนังสือที่เป็นประโยชน์ทั้งความรู้และความบันเทิง มีมารยาทการอ่านและนิสัยรักการอ่าน

สาระที่ 2 : การเขียน

มาตรฐาน ท 2.1 : ใช้กระบวนการเขียน เขียนสื่อสาร เขียนเรียงความย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศ และรายงานการศึกษาค้นคว้า อย่างมีประสิทธิภาพ

1. สามารถเขียนคำได้ถูกความหมายและสะกดการันต์ถูกต้อง ใช้ความรู้และประสบการณ์เขียนประโยค ข้อความและเรื่องราวแสดงความคิด ความรู้สึก ความต้องการและจินตนาการรวมทั้งใช้กระบวนการเขียนพัฒนาการเขียน
2. มีมารยาทในการเขียนและนิสัยรักการเขียน และใช้ทักษะการเขียนจดบันทึกความรู้ ประสบการณ์ และเรื่องราวในชีวิตประจำวัน

สาระที่ 3: การฟัง การดู และการพูด

มาตรฐาน ท. 3.1 : สามารถเลือกฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ และพูดแสดงความรู้ ความคิด ความรู้สึกในโอกาสต่าง ๆ อย่างมีวิจารณญาณและสร้างสรรค์

1. สามารถจับใจความสำคัญสิ่งที่ได้ฟังและได้ดู เข้าใจเนื้อเรื่อง ถ้อยคำ การใช้น้ำเสียงและกิริยาท่าทางของผู้พูด และแสดงทัศนะเรื่องที่ฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ

2. สามารถตั้งคำถาม ตอบคำถาม สนทนา แสดงความคิดเห็น เล่าเรื่อง ถ่ายทอด ความรู้ ความคิด ความรู้สึกและประสบการณ์ ใช้ถ้อยคำเหมาะสมแก่เรื่องและอย่างสร้างสรรค์ ตามหลักการพูด มีมารยาทการฟัง การดู และการพูด

สาระที่ 4 : หลักการใช้ภาษา

มาตรฐานท. 4.1 :เข้าใจธรรมชาติของภาษา และหลักภาษาไทยการเปลี่ยนแปลงของภาษา และพลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษาและรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ

1. สามารถสะกดคำโดยนำเสียงและรูปของพยัญชนะ สระและวรรณยุกต์ ประสมเป็นคำอ่านและเขียนคำได้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ของภาษา
2. เข้าใจความหมายและหน้าที่ของคำ กลุ่มคำและประโยค การเรียงลำดับคำและเรียบเรียงประโยคตามลำดับความคิดเป็นข้อความที่ชัดเจน
3. สามารถใช้ภาษาสื่อสารในชีวิตประจำวัน แลกเปลี่ยนความคิดเห็นด้วยถ้อยคำสุภาพ และรู้จักไตร่ตรองก่อนพูดและเขียน
4. เข้าใจว่าภาษาไทยมีทั้งภาษาไทยกลางหรือภาษาไทยมาตรฐาน และภาษาถิ่น
5. สามารถเลือกใช้คำคล้องจองแต่งบทหรือกรองง่าย ๆ
6. สามารถนำปริศนาคำทายและบทหรือเล่นในห้องถิ่นมาใช้ในการเรียนและเล่น

มาตรฐาน ท 4.2 : สามารถใช้ภาษาแสวงหาความรู้ เสริมสร้างลักษณะนิสัย บุคลิกภาพและความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรม อาชีพ สังคม และชีวิตประจำวัน

1. สามารถใช้ทักษะทางภาษาเป็นเครื่องมือการเรียน การแสวงหาความรู้และ การทำงานร่วมกับผู้อื่นและใช้เทคโนโลยีการสื่อสารพัฒนาการเรียน
2. เข้าใจความแตกต่างของภาษาพูดและภาษาเขียน ใช้ภาษาได้เหมาะกับบุคคลและสถานการณ์การสื่อสาร ใช้ภาษาในกลุ่มสาระการเรียนรู้ต่างๆ ในการพัฒนาการอ่านและการเขียนคุณค่าการใช้ตัวเลขไทย
3. ใช้ภาษาพูดและภาษาเขียนตามความเป็นจริงเหมาะสมแก่กาลเทศะและบุคคล

สาระที่ 5 : วรรณคดีและวรรณกรรม

มาตรฐาน ท 5.1 : เข้าใจและแสดงความคิดเห็น วิจัยวรรณคดีและวรรณกรรมไทยอย่างมีคุณค่า และนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง

1. สามารถอ่านนิทานเรื่องสั้นง่าย ๆ สำหรับเด็ก สวรรค์ดี บทความ บทหรือกรองและ

บทละครเหมาะกับวัยของเด็กให้ได้ความรู้และความบันเทิง ได้ข้อคิดเห็นจากการอ่านและนำไปใช้ในชีวิตจริง

คำพื้นฐานภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

กระเซาะ	กระแต	กระบะ	กำไล
ก๊าฟ้า	เกะกะ	ตะกร้า	ตะกละ
ตัวผู้	เต้าหู้	พิธิ	ภาวะ
ระกำ	สะไภ้	สามี่	สำลี
หารื้อ	ไขพะไล	ไขมาเลเรีย	คาถา
กาน้ำ	กำมือ	กำไร	แก้ไข
ซี้ตา	เข้าที่	ได้แก่	ต่อสู
ทำน้ำ	ทอผ้า	น้ำใจ	น้ำยา
น้ำประปา	แนะนำ	แม้แต่	ไม้ไผ่
เรือใบ	เลอะเทอะ	ลำตัว	สีเทา
สีน้ำ	สีฟ้า	ภุษา	เมรุ
ฤาษี	กฤษี	ชีวี	ไซโย
ถูระ	ระยำ	ช่อฟ้า	ปู้ม้า
ผ้าใบ	แม่เฒ่า	อาสา	เดาะ
อ้าลา	เฮฮา	นำหน้า	ปลากัด
ขยำ	เขย่า	คณะ	แคว
ใคร่	เฉพาะ	ชบา	ชรา
บุหรี	เปล	ผลอ	พลุ
ไมตรี	หมี	เหมา	เหยื่อ
ใหม่	กบเหลาดินสอ	คั่นคว่ำ	ชัยชนะ
ดอกช่อนกลิน	ต้นกระเพรา	ต้นคว่ำตายหงายเป็น	ห้วนไหว
ต้นตระไคร้	นำเกลียด	แม่ครัว	หน้าตา
หน้าผาก	หน้าฝน	หน้าอก	หนูตะเภา
หม้อแกง	หมาบ้า	หรีตา	กรอง
กล้อง	กลอน	กล่อม	กลัก
เกรด	เกล็ด	เกลี้ยง	เกลียว

เกี่ยว	แกลบ	ขจัด	ขมา
ขยับ	ขยาย	ขวิด	ครอง
ครั้ ^๑	คราด	คลอด	เคลย
ชำหริ ^๑	ตลิ่ง	แถว	ถล่ม
ถวิล	ธนาการ	นคร	บริการบริจาค
บริษัท	ปฏิวัติ	ประหยัดประหลาด	ปรากฏ
ปลอม	ปลัก	ปลิว	เปรต
เปรียบ	เปลือง	โปรด	โปรดิน
ผลัด	ผลิต	ผสม	พนม
พรม	พลัน	พลั ^๑	พลิก
แฝด	ฟุ้ง	มลาย	มะปริง
ระหว่าง	ลักษณะ	เศรั ^๑	สงคราม
สติ	สนอง	สนั่น	สนิท
สภาพ	สมาน	สรรเสริญ	สรุป
สลับ	สลับ	สังขยา	เสิร์ฟ
เสมอ	เสริม	เหงา	หนาม
หมา	หน้อย	เหน็บ	แหละ
เหม่อ	หมวด	หมัด	หม้าย
หย่อน	หยัก	หยาบ	หลง
หล่อ	หล่น	หวาย	เหวี่ยง
เหลว	เหลียม	เหลียว	เหวียง
ยากเข็ญ	เยื่อนย่าน	อธิฐาน	อนุญาต
อนุบาล	กล้วยไม้	กล้วยหอม	กล่องข้าว
กล่องดินสอ	กลับบ้าน	กลางคืน	กลางวัน
ก่อสร้าง	กาลครั้งหนึ่ง	กิโลกรัม	เกรงใจ
เกียจคร้าน	ขนมกล้วย	ขนมไข่	ขนมครก
ขนมเค้ก	ขนมจีน	ขนมชั้น	ขนมตาล
ขนมเทียน	ขนมบัวลอย	ขนมปัง	ขนมเปียกปูน
ขนมใส่	ของขวัญ	ของหวาน	ของแถม

ขัดสมาธิ	ขาดแคลน	ข้าวเกรียบกุ้ง	ข้าวปลาอาหาร
ข้าวเปลือก	ข้าวหมกไก่	ข้าวเหนียว	ซี่โครง
เข็มกลัด	ใช้หัววัด	ไขว่คว้า	ครอบครัว
ความกตัญญู	ความเข้าใจ	ความเคยชิน	ความเคารพ
ความเจริญ	ความซื่อ	ความสุข	ความหนาว
ความอบอุ่น	ความดี	ความเป็นอยู่	ความเมตตา
ความรัก	ความรุ่มเย็น	ความรู้	ความรู้สึกรู้สึก
ความสวยงาม	ความสะอาด	ความสำคัญ	คำปฏิญาณ
คุณครู	คุณหมอ	เครื่องกระป๋อง	เครื่องแกง
เครื่องเขียน	เครื่องครัวเครื่องใช้	เครื่องเรือน	เครื่องเล่น
เครื่องหมาย	เครื่องแต่งกาย	เครื่องนอน	เครื่องบังคับ
เครื่องปั้น	เครื่องแบบ	เครื่องปรุง	เครื่องมือ
จันทร์	จุดหมาย	จริยศึกษา	เจ้าหญิง
ชั้นกลาง	ดอกกระดาศ	ดอกกล้วยไม้	ดินเหนียว
เด็กหญิง	ดอกกุหลาบ	ดอกหงอนไก่	ดินเหนียว
เด็กหญิง	ต้นกล้วย	ต้นกุหลาบ	ต้นขนุน
ต้นซี่เหล็ก	ต้นนางกวัก	ต้นฝรั่ง	ต้นพริก
ต้นพุทรา	ต้นมะกรูด	ต้นมะพร้าว	ต้นมะขาม
ต้นมะพร้าว	ต้นองุ่น	ตลาดนัด	ตัวอย่าง
ตาเขย่ง	เตรียมตัว	ถอยหลัง	ถั่วเหลือง
ทหารเรือ	ทอดกฐิน	ทอดพระเนตร	ทะเลทราย
ทั้งหมด	ทั้งหลาย	ทีหลัง	นมัสการ
นอนหลับ	นางพยาบาล	นายพราน	น้ำพริก
นิดหน่อย	ในหลวง	ปกครอง	ปกคลุม
ปลอกหมอน	ปลอดไปรุ่ง	ปลอดภัย	ปลาวาฬ
ปลาหมึก	ปลาหวาน	ปานกลาง	เปลี่ยนแปลง
แปรงสีฟัน	ปริญญา	ผิวหนัง	ผู้ปกครอง
ผู้หญิง	ฝาผนัง	ฝ้าฝัน	พนมมือ
พรวนดินพระคุณ	พระธาตุ	พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว	พระบารมี

พระบรมโอรสาธิราช	พระพุทธเจ้า	พระพุทธรูป	พราว
พระมเหสี	พระราชกรณียกิจ	พระราชดำริ	พระราชดำเนิน
พระราชทาน	พระราชวัง	พระราชโอรส	พริกชี้หู
พริกไทย	พุ่มนี้	พลาสติก	เพลงชาติ
เพลงปลุกใจ	เพลิดเพลิน	พังทลาย	เพาะปลูก
มอบหมาย	มันสำปะหลัง	ม้าหมุน	แมลงวัน
แมลงหิว	ไม้กวาด	ไม้แขวนเสื้อ	เหวว่า
ยาหยอดตา	ชั้นหมาก	หลอกหลวง	เหนียว
รถกระบะ	รถเครื่อง	รถพยาบาล	ร้องเพลง
โรงพยาบาล	ฤดูหนาว	ลักขโมย	ลำคลอง
ลิปสติก	เลขคณิต	วงกลม	วิ่งปลัด
ศาลากลาง	ศาสนาอิสลาม	เศษกระดาษ	ส่งเสริม
สถานที่	สถานีตำรวจ	สถานีอนามัย	สนุกสนาน
ส้มเขียวหวาน	สม่าเสมอ	สมุดวาดเขียน	สวนหย่อม
สีคราม	สีเหลือง	สีเหลี่ยม	เสื้อโคร่ง
เสื้อกล้าม	เสื้อกันหนาว	หมอนข้าง	หมากเก็บ
หมากฮอส	หลวงปู่	หลังคา	หลับตา
หวานเย็น	ห้องพยาบาล	หูหนวก	แหกกลาญ
อ่อนหวาน	กรุณา	คว่ำ	บะหมี่
ฟรี	สวะ	ข้าวหมูแดง	นกอินทรี
วิ่งหนี	กตिका	ตะแกรง	เกรง
บาดแผล	อย่างไร	แยบยล	กลุ่ม
กั้น	กระจง	กระจาด	กระเจี๊ยบ
กระดิ่ง	กระโถน	กระท่อม	กระแทก
กระบอก	ควบ	เกาะ	กวาง
กระบุง	กระมัง	กัก	กวน
กั้น	กาก	ก้าน	กาม
ก่าย	กาว	ก้านัน	กึ่งกำ
กุนเชียง	กุ่ม	แก้ง	เกี้ยว

แก่น	โกง	โกย	โกสน
ขด	ขั้น	ข่วน	ขอบ
ขั้	ข้าย	ขุ่น	ชูด
เขียด	แข็ง	คม	คอย
คอก	คะแนน	คั้น	ค้าย
คาว	คิงคอง	คุ่ม	โคม
เคียง	โคน	โคม	เจียบ
จง	จวน	จอง	จ้อง
จอม	จัก	จาง	จุ่ม
จวบ	เจียว	แจ้ว	โจ๊ก
ฉก	ฉีก	ฉุกฉิน	เฉียง
ช่อง	ชอน	ชั่ง	ชัด
ชาน	ชิง	ชิม	ชั้
เขียด	เขื่อม	ชอย	ชาง
ซ้อม	ซื่อ	ซึ้ง	ดก
เดี้ยว	ด้วง	ด้วน	ดอง
ดอย	ตัด	ดำเนิน	ดิบ
ดั้น	ดาย	เด็อย	ตด
โดด	दें	ตวง	ตุก
ตะโพก	ตึก	ศาสตร์	ตำลึง
ต่อม	ตะเกียง	ตั้ง	ตุ่น
เตย	เต็บ	เต็อน	ถ่ม
ถ่อม	ถัก	แถบ	แถบ
ถีน	ทด	ทบ	ทวน
ทน	ทวง	ทวด	ท่อน
ทอย	ท้อ	ทิม	ทูป
ทุ่ม	ทิว	นวล	แน่น
นวด	นวม	นาม	นินทา
นุ่น	นุ่ม	เนย	เนียน

โน่น	บด	บ่ม	แบน
บ่วง	บวม	บันทึก	บาก
บุด	เบ่ง	เบ็ด	ปราง
ปน	โปรด	ประกอบ	ประเคนประเดี้ยว
ประถม	ประทัด	ประเมิน	ประถม
ประทัด	ประเมิน	ป่อง	ป้อน
ปี้ม	ป่าย	ปิงปอง	ปิ่น
ปูด	โป่ง	ผ่อน	ผอม
ผืน	เผือก	แผน	ฝอย
ฝัก	ฝาน	ฝัก	เผือก
พั้น	พวง	พั้น	พุ่ม
เพดาน	พ็อน	ม้วน	มะเร็ง
มัก	มันแกว	มัน	มุ่ม
ย่อน	ย้อย	ยัน	ยึด
ยี่น	ยู่่ง	เยี้ยว	แยง
โยก	ร่อง	รอด	ร่อน
รอย	ระบาย	ระเบิด	ระลึก
ระแวง	รน	ร่าง	รื้อ
รุ่น	แรด	ลุ่ม	ลวก
ล้วง	ลอก	ล้อม	ละออง
ลั่น	ล้าม	ลั่น	ลึก
ลุย	เลว	เลื่อน	โลก
วน	วัง	ว้ย	วิว
วุ่นวาย	เวียน	สอย	สะกด
สินสอด	สะดุด	สะบัด	สนธยา
สัญญา	สายน	แสบ	सान
สุ่ม	เสี้ยว	แสง	แสน
ทราบ	หวน	ห้วง	หวด
หวย	หอบ	ห้าง	แห้ง

หาว	หาว	หีบ	หุบ
หอม	หุ้ม	เห็ด	เหว
อักษะบ	อ่าง	อาเจียน	อายุ
เอ๋ย	ฤดูร้อน	ลอย	เคลื่อน
ก๊อกน้ำ	กั๊ก	กำบัง	กำลังกาย
กินเลี้ยง	เกี่ยวข้อง	แกงคั่ว	แก้วหู
ไก่อัด	ไก่อ่าง	ขบใจ	ขบฟ้า
ขันตอน	ขันร้อง	ข้างเคียง	ข้าวต้มมัด
ข้าวราดแกง	ข้าวห่อ	ข้าศึก	ขี้ดิน
ขี้ผง	ขี้เล็บ	เข้มนิดยา	แขกเมือง
ไข่ขาว	ไข่เขียว	ไข่ตัน	ไข่ดาว
คนจน	คนใช้	คู่ครอง	คนซื้อ
คนดี	คนตาย	คนโท	คนนาคน
ค้อยยังชั่ว	คัดลายมือ	คันทา	คันท้อง
ค้ำคาว	คำตอบ	คำถาม	คำสั่ง
คุกเข่า	งดงาม	งมง่าย	งอกงาม
งานศพ	ง่ายตาย	จนกระทั่ง	จำเป็น
จำพวก	เจ็บไข้	เจ้านาย	ใจร้าย
ชมพู่	เจ็บไข้ได้ป่วย	ชมเชย	ซื่อซื่อ
ชายแดน	ชาวประมง	ชื่นใจ	ชุดนอน
ชุมชน	ชุมชน	เชิงเขา	ซ่อมแซม
ดอกแก้ว	ดอกโกสน	ดอกเฟื่องฟ้าดอกมะเขือ	ดอกรักเร่
ดั่งนี้	ดินร่วนดอกดอกหญ้า	ดินสอสี	ดูเล่น
ต้นกาแฟ	ต้นข้าว	ต้นแค	ต้นชงโค
ต้นชะอม	ต้นแตงโม	ต้นทับทิม	ต้นเทียน
ต้นนุ่น	ต้นบานชื่น	ต้นกลางสาต	ต้นว่าน
ต้นสะแก	ต้นสะตอ	ต้นบานไม่รู้โรย	ต้นเฟื่องฟ้า
ต้นมะกอก	ต้นมัน	ต้นสัก	ต้นอ้อย
ต่อรอง	ตักเตือน	ตาราง	ตารางสอน

ตายโหง	ติดตาม	ดีลังกา	ตุ้มหู
แต่นรำ	เตียงนอน	แตกต่าง	แต่งไทย
ถกเถียง	ถ่ายเท	ทดลอง	ทดสอบ
ทองคำ	ห้องฟ้า	ทันที	ทันใด
ทับทิม	ที่นั่ง	ทุกที	เท่ากับ
นกระจอก	นกยูง	น้องสาว	น้อยใจ
นักกีฬา	นำขัน	นางฟ้า	นานมาแล้ว
นายท้าย	น้ำท่วม	น้ำเย็น	น้ำอัดลม
นิ้วเท้า	บอกใบ้	ใบตอง	ปกป้องรักษา
ปิดทอง	ปิ่นปาย	ผ้าถุง	ผ้าพันคอ
ผ้าโพกหัว	ฝีกองกอย	ผู้ชาย	ผู้ป่วย
แผนที่	แผ่นดิน	พ่อขุน	พังพอน
พี่น้อง	พี่เลี้ยง	พื้นดิน	พื้นที่
พุ่มไม้	พู่กัน	พุดคุย	พุดปิด
เพื่อนบ้าน	ฟองน้ำ	พื่อนรำ	ภายนอก
มดแดง	ม้าลาย	ม้ากระกอด	มิฉะนั้น
เมืองไทย	ไม้ตะเคียน	ไม้ธูป้าน	ไม้เรียว
ยากันยุง	ยาสูบ	ยางพารา	จำร้อง
รัง	ร่มไม้	ร่วมรื่น	รวบรวม
รับผิดชอบ	รับมือ	รับสั่ง	รายได้
รำยรำ	รุ่งเช้า	รุ่งเรือง	รุนแรง
รู้เรื่อง	เริ่มต้น	เรือบิน	เรือพาย
เรื่องราว	โรงงาน	โรงสี	ลงมือ
ล้อมวง	ลับตา	ลายมือ	ลำพัง
ล้มตา	ลูกค้า	ลูกจัน	ลูกชาย
ลูกน้อง	ลูกนิมิต	ลูกสูบ	ลูกเสือชาวบ้าน
ลูกอม	เล็ม	เล่าเรียน	ไล่จับ
เลื่องลือ	ลมพัด	ลิปลิ้ว	พนา

วอดวาย	วันเกิด	วันที่	วันรุ่งขึ้น
วิ่งเปี้ยว	แว่นตา	ล้มเซ็ง	ส่องแสง
สามแยก	สายตา	สายไฟ	สำนักงาน
ลิบล้อ	สีชมพู	สุดท้าย	สุดคม
เสือดาว	เสื่อยืด	ห้องฉุกเฉิน	หัวผักกาด
อดทน	อบอ้าว	ออกกำลัง	ออกลูก
อับปาง	ตึกแตก	เทอม	แท็กซี่
แบดมินตัน	แบบทดสอบ	ปกติ	ซ็อนส์อม
ไม่ค่อย	เยาวชน	ออกซิเจน	วันมาฆบูชา
วันวิสาขบูชา	เชิญธง	ถือศีล	กตัญญู
กระยาสารท	คด	กัณดาร	เกียรติ
แกลลอน	ซีอกโกแลต	เซ็ค	ธาตุ
บท	บรรดา	บำเพ็ญ	บาป
บุตร	ประกาศ	ประพฤติ	ประเภท
ประมาท	ประมุข	ประวัติ	ปัจจัย
ปัญหา	พิจารณา	พิเศษ	เพชร
มัธยม	มารยาท	รางวัล	ลาม
วัสดุ	วิหค	ศาล	ศีล
สังเกต	สามารถ	สาร	สาหัส
สาเหตุ	สำเร็จ	สูตร	เหตุ
อาวุธ	อุจจาระ	อุทิศ	โอกาส
โอรส	กงการ	กรรมกร	กรรมการ
กากบาท	การกีฬา	การคุณ	การงาน
การนอน	การบวก	การบำรุงรักษา	การบ้าน
การป้องกัน	การพักผ่อน	การระวัง	การรักษา
การเรียน	การเล่าเรื่อง	การศึกษา	กิจกรรม
กิจการ	กิโลเมตร	ขอโทษ	ขอขอบคุณ
ข้าราชการ	ข่าวสาร	ซีเกียจ	เข้าพรรษา
คุณตา	คุณธรรม	คุณน้ำ	คุณนาย

คุณป้า	คุณปู่	คุณพ่อ	คุณพี่
คุณแม่	คุณย่า	คุณยาย	คุณลุง
คุณอา	จักรยาน	จิตใจ	ชนชาติ
เชื้อโรค	ดอกคุณนายตีนทราย	ดอกเบญจมาศ	ดอกพุทธรักษา
โดยสาร	ต้นตาล	ต้นมะขามเทศ	ต้นยูคาลิปตัส
ต้นแอปเปิล	ตักบาตร	ตัวคุณ	ตัวเลข
ตัวหาร	ต่างประเทศ	เตาแก๊ส	ถ่ายรูป
ทำบุญ	ทำเวร	ธงชาติ	ธรรมดา
ธรรมชาติ	ธุรกิจ	น้ำตาล	บวชชี
บวชนาค	บาสเกตบอล	บิณฑบาต	บุญคุณ
ประเทศชาติ	ผงซุรส	ผลไม้	ผู้อำนวยการ
แม่เมตตา	พลเมือง	พลศึกษา	ฟุตบอล
ภารโรง	ภูมิใจ	มะขามเทศ	มะเขือเทศ
มาฆบูชา	ไม้บรรทัด	ยารักษาโรค	ยาเสพติด
ยูกาซาด	รถเก๋ง	รถเข็น	รถแข่ง
รถจักรยาน	รถโดยสาร	รถตำรวจ	รถถัง
รถไถ	รถแท็กซี่	รถบรรทุก	รถบัศ
รถประจำทาง	รถไฟ	รถสองแถว	รสชาติ
รัชกาล	รับราชการ	รูปภาพ	โรงอาหาร
ลงโทษ	ลำธาร	ลูกบอล	วันเข้าพรรษา
วันพฤหัสบดี	วันพุธ	วันอังคาร	วันอาสาฬหบูชา
วันออกพรรษา	วาดรูป	วิชาขงูษา	ศาสนาพุทธ
เศษอาหาร	สามเณร	สารวัตร	สีน้ำตาล
สุขภาพ	สุนัขจิ้งจอก	สุขภาพ	สูตรคุณ
ใส่บาตร	หารสั้น	แห่นาค	ออกพรรษา
อุบัติเหตุ	กษัตริย์	ฉันท	บริสุทธิ์
เบอร์	ประสงค์	ไปรษณีย์	พิมพ์
มนต์	สงกรานต์	สวรรค์	สวิตช์
สัปดาห์	สัมพันธ์	หงส์	อารมณ์

อุปกรณ์	ขยายพันธุ์	คณิตศาสตร์	ครูบาอาจารย์
ความทุกข์	คำศัพท์	เครื่องยนต์	งานประดิษฐ์
จักรยานยนต์	จุดประสงค์	แชร์บอล	ชื่อสัตว์
ดวงจันทร์	ดวงอาทิตย์	ตู้โชว์	ต้นมะม่วงหิมพานต์
ทิวทัศน์	ทุกข์สุข	เทพารักษ์	โทรทัศน์
โทรศัพท์	นาฏศิลป์	น้ำมัน	ประสบการณ์
ปักชำได้	พระมหากษัตริย์	พระสงฆ์	พระองค์
พระอาทิตย์	พระอินทร์	ภาพยนตร์	มอเตอร์ไซด์
รถจักรยานยนต์	รถทัวร์	รถมอเตอร์ไซด์	รถเมล์
รถยนต์	ราชสำนัก	ราชสีห์	ราชาศัพท์
ลูกศิษย์	วอลเลย์บอล	วันจันทร์	วันศุกร์
วันเสาร์	วันอาทิตย์	ศาสนาคริสต์	สวดมนต์
สวนสัตว์	สัตว์ป่า	เหตุการณ์	หุ่นยนต์
อาจารย์ใหญ่	อาทิตย์	การแพทย์	หนังสือพิมพ์
แสงอาทิตย์			

ความสำคัญของภาษาไทย

ภาษาไทยมีวิวัฒนาการต่อเนื่องมานับเป็นพันปี มีส่วนสำคัญๆ ในการสร้างสรรค์ ความเจริญก้าวหน้าของชาติ เป็นมรดกทางวัฒนธรรมของชาติภาษาไทย จึงมีความสำคัญจำเป็นที่คนไทยทุกคนต้องศึกษาและฝึกฝนจนเกิดทักษะ เพื่อใช้ในการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน ซึ่งจะกล่าวถึงความสำคัญของภาษาไทย ดังนี้

1. เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร
2. เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ และประสบการณ์อันมีคุณค่า
3. เป็นเครื่องมือเสริมสร้างความเข้าใจอันดีต่อกัน
4. เป็นเครื่องมือสร้างเอกภาพของชาติ
5. เป็นเครื่องมือช่วยจรรโลงใจในเรื่องของนิทาน นิยาย บทกวี สารคดี คำอวยพร

สุภาษิต ฯลฯ

สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ (2521) พระราชดำรัสไว้ว่า ภาษานอกจากจะเป็นเครื่องมือสื่อสารแสดงความรู้สึกนึกคิดของชนทั้งโลกแล้ว ยังแสดงให้เห็นวัฒนธรรมอารยธรรมและเอกลักษณ์ประจำชาติไทยเป็นอารยประเทศมีขนบธรรมเนียมประเพณี ศิลปกรรม วรรณคดี และ

ภาษาซึ่งเจริญรุ่งเรืองมาแต่อดีตกาล เราผู้เป็นอนุชนจึงควรภูมิใจช่วยกันผดุงรักษามรดกทางวัฒนธรรมอันเป็นทรัพย์สินทางปัญญา ที่บรรพบุรุษได้อุตสาหะสร้างสรรค์ไว้ให้เจริญสืบไป

ผะอบ โปษะกฤษณะ (2521) กล่าวว่าภาษาเป็นศิลป์และศาสตร์ ภาษาที่ตื่นนอกจากจะสื่อความหมายดียังต้องมีกระบวนการและการใช้ภาษา ต้องรู้จักรสของภาษา ภาษาจึงเป็นวิชาประเภทศิลป์ที่ยากยิ่งเพราะต้องสัมผัสด้วยใจ ศิลป์ของภาษาจึงเป็นศิลป์ที่สูง ศิลป์ทุกชนิดต้องอาศัยความชำนาญและการฝึกฝนให้มาก ภาษาเป็นศาสตร์ หมายถึง ภาษาต้องมีระบบกฎเกณฑ์แต่กฎเกณฑ์ หรือหลักทางภาษาไม่ตายตัว บางครั้งกฎเกณฑ์ทางภาษาไทยก็เปลี่ยนได้ตามกาลสมัย

พาทินี ไทยะจิตต์ วิเศษ ชาญประโดน โสภณ สาทรสัมฤทธิ์ผล (2549, หน้า 2) ให้คำจำกัดความของความสำคัญของภาษาไทยไว้ว่า ภาษาเป็นวัฒนธรรมหนึ่งของสังคม คนในสังคมต่างกัน มีวัฒนธรรมต่างกัน ภาษาเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมย่อมแตกต่างกัน คนที่สังคมแตกต่างกันภาษาย่อมแตกต่างกัน ภาษาไทยเป็นเครื่องมือบันทึกเหตุการณ์บ้านเมือง แต่อดีตจนถึงปัจจุบันในรูปแบบประวัติศาสตร์ วรรณคดี เพลงพื้นบ้าน นิทาน ภาษายังเป็นเครื่องมือถ่ายทอดความรู้ ความคิด ค่านิยม ทศนคติของบรรพบุรุษสู่ลูกหลาน จากอดีตสู่ปัจจุบันภาษาไทยคือ วัฒนธรรมที่แสดงความเป็นชาติเอกราชกว่า 700 ปี ความเป็นอธิปไตยของชาติที่มั่นคงดำรงอยู่ได้จนทุกวันนี้ เพราะคนในชาติใช้ภาษาพูด การพูดภาษาเดียวกัน สร้างความรู้สึกเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ภาษาเป็นวัฒนธรรม หากคนในชาติ มีความเข้มแข็งทางวัฒนธรรมด้านภาษาแล้วชาติเอกราชก็จะดำรงอยู่คู่ชาติไทยตลอดไป

จากคำกล่าวทั้งหลายอาจสรุปความสำคัญของภาษาไทยว่า เป็นวัฒนธรรมอันดีงาม ที่บ่งบอกว่าประเทศนั้น เป็นประเทศที่มีอารยธรรมมีเอกราชความเป็นชาติของตนเอง ภาษาไทยจึงนับว่ามีความสำคัญต่อชาติไทยเป็นอย่างยิ่ง เพราะนอกจากจะแสดงถึงความเป็นเอกราชแล้วยังเป็นสิ่งที่ใช้สื่อความหมายให้รู้ว่าคนไทยมีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน และยังเป็นการสืบทอดมาจากบรรพบุรุษที่ยาวนาน

ความหมายและความสำคัญของการอ่าน

ความหมายของการอ่าน

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2525, หน้า 900) ให้ความหมายของการอ่านว่า อ่านตามตัวหนังสือ ออกเสียงตามตัวหนังสือ ดูหรือเข้าใจความตามตัวหนังสือ สังเกตหรือพิจารณา ดูเพื่อให้เข้าใจ จากความหมายดังกล่าวแยกประเด็นได้ว่า

ตามตัวหนังสือออกเสียงตามตัวหนังสือ หมายถึง การอ่านออกเสียง การเปล่งเสียงตามตัวอักษรถ้อยคำและเครื่องหมายต่างๆ

ดูเข้าใจความตามตัวหนังสือ หมายถึง การอ่านในใจ การแปลความหมายของตัวอักษรออกมาเป็นความคิดนำความคิดไปใช้ให้เป็นประโยชน์

สังเกตพิจารณาดูเพื่อให้เข้าใจ มุ่งที่การอ่านสิ่งอื่นๆ นอกจากตัวอักษร คือ แผนภูมิ กราฟรูปภาพ สื่อนำกริยาท่าทาง เป็นต้น

หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู (2531) ให้ความหมายของการอ่านว่า เป็นการแปลความหมายของตัวอักษรออกมาเป็นความคิด และนำความคิดไปใช้ให้เป็นประโยชน์ ตัวอักษรเป็นเครื่องหมายแทนคำพูด คำพูดใช้แทนของจริงอีกทีหนึ่ง ฉะนั้นหัวใจของการอ่านอยู่ที่การเข้าใจความหมายของคำ

บันลือ พฤษะวัน (2532 , หน้า 2) ให้ความหมายของการอ่าน คือ

1. การอ่านเป็นการแปลสัญลักษณ์ออกเป็นคำพูดเพื่อใช้ในการออกเสียงให้ตรงกับคำพูด
2. การอ่านเป็นการใช้ความสามารถในการผสมผสานของตัวอักษร ออกเสียงเป็นเสียงคำพูดหรือประโยคเข้าใจความหมาย เรียกว่าอ่านได้
3. การอ่านเป็นการสื่อความหมาย ถ่ายถอดความคิด ความรู้จากผู้เขียนถึงผู้อ่าน ให้ผู้อ่านเข้าใจความรู้สึกนึกคิดของผู้เขียน เรียกว่า อ่านเป็น

D. Lapp และ J. Flood (1992, หน้า 567-571) ได้ให้คำจำกัดความของการอ่านว่าเป็นกระบวนการที่ผู้อ่านแปลความคำหรือสัญลักษณ์ที่เป็นตัวอักษรให้เข้าใจมีขั้นตอนดังนี้ คือ

1. ขั้นการรับรู้คือตัวอักษร คำ ประโยค และข้อความ
2. การแปลความหมายของคำ ประโยค และข้อความ
3. การทำความเข้าใจกับข้อมูลใหม่ และจากประสบการณ์เดิม

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2542, หน้า 3) ให้คำจำกัดความของการอ่านว่าขึ้นอยู่กับพื้นฐานความรู้ของผู้ให้ คำจำกัดความนักการศึกษาจะพิจารณาความหมายของการอ่านในด้านการเรียนการสอนของครู ส่วนนักจิตวิทยาพิจารณาเกี่ยวกับความพร้อม การรับรู้ความต้องการและความสนใจของนักเรียนและนักภาษาศาสตร์ พิจารณาความหมายของการอ่านเกี่ยวกับตัวอักษร คำ ประโยคและข้อความ ด้วยเหตุนี้ครูภาษาไทย จึงควรพิจารณาความหมายของ “การอ่าน” หลายด้าน เพื่อประโยชน์ของการจัดกิจกรรมการสอนให้เหมาะสมกับนักเรียน

โสภณ สาทธัมมฤทธิผล (2546, หน้า 4) ให้ความหมายการอ่านว่า การรับรู้หรือเข้าใจ ความหมายจากตัวหนังสือหรือถ้อยคำที่ผู้เขียนสื่อถึงผู้อ่าน นอกจากนี้อาจหมายถึงเครื่องหมาย และภาพต่าง ๆ ที่ผู้ส่งสารประสงค์ให้ผู้รับสารได้รับรู้หรือเข้าใจด้วย

สรุปจากความหมายดังกล่าวมาแล้วพอสรุปได้ว่าการอ่านหมายถึงการแปลความหมาย จากตัวอักษร เครื่องหมายสัญลักษณ์ เครื่องสื่อความหมายต่างๆ ที่ปรากฏแก่ตาออกมาเป็น ความคิดความเข้าใจเชิงสื่อสาร แล้วผู้อ่านสามารถนำความคิดความเข้าใจไปใช้ให้เกิดประโยชน์ ต่อไป

ความสำคัญของการอ่าน

การอ่านเป็นพื้นฐานที่สำคัญในการพัฒนาสติปัญญาของทุกคนในสังคม การอ่านทำให้เกิดการพัฒนาด้านสติปัญญา ความรู้ ความสามารถ พฤติกรรมและค่านิยมต่างๆ รวมทั้งช่วยในการเปลี่ยนแปลงการดำเนินชีวิตการอ่านจึงมีความสำคัญต่อชีวิตมนุษย์ คือ

1. สำคัญต่อชีวิตประจำวันเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต
2. สำคัญต่อการเรียน การอ่านเป็นหัวใจของการจัดกิจกรรมทั้งหลาย ในการเรียน การสอน การอ่านเป็นทักษะที่สำคัญยิ่งต่อการเรียนรู้ในทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้

วิจิตรา แสงพลสิทธิ์ และคณะ (2522) ได้แสดงความสำคัญของการอ่านว่า

- การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญที่สุดในการแสวงหาความรู้ในการเรียนทุกระดับจำเป็นต้องใช้ความสามารถในการอ่านเป็นเครื่องมือในการศึกษา

- เป็นสิ่งที่ส่งเสริมความคิดความอ่าน และความฉลาดรอบรู้การอ่านเป็นกิจกรรมสร้างสรรค์ที่ช่วยสร้างบุคลิกภาพเป็นที่นิยมนับถือจากบุคคลอื่นว่าเป็นผู้รอบรู้กว้างขวางมีความคิด วิพากษ์วิจารณ์อย่างมีเหตุผล

- เป็นกิจกรรมก่อให้เกิดความเพลิดเพลิน การพักผ่อนหย่อนใจ หรือการแสวงหาความเพลิดเพลิน การใช้เวลาว่าง หรือเวลาเหงา อ่านนวนิยาย สารคดีเป็นการหาความเพลิดเพลินในทางที่ถูกที่ควร การส่งเสริมการใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลินของนักเรียนจะช่วยแก้ปัญหาเด็กนักเรียนเกรงให้ลดน้อยลง

คณะอาจารย์ภาควิชาภาษาไทย กลุ่มวิทยาลัยครูภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (2523) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้ว่า

- การอ่านเป็นวิธีหาความรู้ที่ง่ายที่สุดของคนเรา การอ่านไม่ต้องอาศัยผู้ใดเลยก็สามารถอ่านเองได้

- การอ่านทำให้คนเป็นคนที่สมบูรณ์ การอ่านสามารถที่จะบันดาลให้ผู้อ่านเป็นนักปราชญ์กลายเป็นผู้มีจิตใจบริสุทธิ์เป็นผู้มีมานะบากบั่นอดทนสร้างคนให้เป็นคนอย่าง สมบูรณ์ ผู้อ่านต้องอ่านเป็นและมีศิลปะในการอ่าน

สุวรรณา ตั้งทีชะรักษ์ (2543, หน้า 1) บอกถึงความสำคัญของการอ่านไว้ว่า การอ่านหนังสือช่วยพัฒนาความคิด จิตใจ ผู้ที่อ่านมากจะรู้จักนำความรู้ ความคิด และประสบการณ์จากการอ่านมาช่วยพิจารณาสิ่งต่างๆที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันได้อย่างถี่ถ้วนการอ่านเปรียบเสมือนสะพานเชื่อมความรู้ความเข้าใจระหว่างมนุษย์ทุกชาติทุกภาษาให้ประกอบกิจกรรมกันได้

จากคำจำกัดความดังกล่าว อาจสรุปความสำคัญของการอ่านได้ดังนี้

1. การอ่านช่วยเพิ่มพูนความรู้ ความคิด ประสบการณ์ให้เจริญงอกงาม ทั้งสติปัญญา อารมณ์และพัฒนาจิตใจได้อย่างดี
2. การอ่านช่วยให้สามารถติดตามความเคลื่อนไหว ความเปลี่ยนแปลงของสังคมโลกได้
3. การอ่านมากช่วยส่งเสริมให้เกิดวิจรรณญาณในการรับสารต่าง ๆ
4. การอ่านช่วยส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ และผ่อนคลายความตึงเครียดทางอารมณ์ ทำให้เกิดความเพลิดเพลิน
5. การอ่านช่วยเสริมสร้างบุคลิกภาพ ผู้อ่านมากย่อมมีโลกทัศน์กว้าง รู้จักฟังความคิดเห็นของผู้อื่น

ผู้วิจัยเห็นถึงความสำคัญของการอ่าน จึงได้นำแนวคิดความสำคัญของการอ่านข้างต้นมาเป็นแนวทางในการวิจัยการทำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 4 MATโดยใช้คาราโอเกะ เพื่อพัฒนาการอ่านสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่สามารถ ช่วยส่งเสริมทักษะด้านการอ่าน ให้นักเรียนเห็นความสำคัญยิ่งในการอ่านได้ อ่านเป็น และแก้ปัญหา นักเรียนที่อ่านไม่คล่อง ให้อ่านได้เพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ต่อไป

จุดมุ่งหมายของการอ่าน

เด็กบางคนมักจะสงสัยและตั้งคำถามว่า “ทำไมจึงต้องอ่าน” ผู้ใหญ่ก็จะตอบเด็กว่าอ่านเพื่อให้รู้เรื่องราวหรือเข้าใจข้อความนั้น หากมีคำถามต่อไปว่า “ผู้ใหญ่คาดหวังอะไรจากการที่เด็กฝึกอ่าน” คำตอบที่จะได้รับคือ “ให้เด็กอ่านออก” ถ้าผู้ตอบคำถามเป็นครูก็จะคาดหวัง ให้เด็ก “อ่านเป็น” การอ่านออกและการอ่านอาจไม่เข้าใจความหมาย และไม่เข้าใจเรื่องที่อ่าน ส่วนอ่านเป็น หมายถึง การอ่านคำ ประโยค และข้อความได้ แต่ผู้อ่านอาจไม่เข้าใจความหมาย และไม่เข้าใจ

เรื่องที่อ่าน ส่วนอ่านเป็น หมายถึง อ่านแล้วเข้าใจ สามารถนำเหตุการณ์ ถ้อยคำและเรื่องราวที่ได้รับ การอ่านมาวิเคราะห์ให้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันของตนเองได้

นพดล จันทรเพ็ญ (2534) ให้คำจำกัดความเรื่องจุดมุ่งหมายของการอ่านโดยทั่วไปดังนี้

1. อ่านเพื่อศึกษาหาความรู้ เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวเนื้อหานั้นๆ มักใช้ในการอ่านตำราวิชาการต่าง ๆ

2. อ่านเพื่อความเพลิดเพลินบันเทิงใจ มุ่งผ่อนคลายอารมณ์อันเป็นจุดมุ่งหมายที่ใช้มากในชีวิตประจำวัน

3. อ่านเพื่อหาคำตอบในสิ่งที่ต้องการซึ่งหมายถึง การคิดค้นในเรื่องที่ตนสนใจเป็นพิเศษ

4. อ่านเพื่อฝึกทักษะในการอ่านออกเสียง เพื่อให้ผู้ฟังเกิดความรู้ความเข้าใจ หรือเกิดความซาบซึ้งในอรรถรส ส่วนผู้อ่านมุ่งฝึกฝนการอ่านออกเสียงของตนให้ถูกต้องชัดเจนเหมาะสมกับประเภทของการอ่าน

เอกสารการสอนชุดวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (2543) บรรยายจุดประสงค์ของการอ่านไว้ 3 ประการคือ

1. การอ่านเพื่อความรู้ ให้ทราบเรื่องราวอันเป็นข้อความรู้หรือเหตุการณ์บ้านเมือง เป็นการอ่านที่จำเป็นที่สุดสำหรับครู เพราะความรู้ต่างๆมีการเปลี่ยนแปลงเพิ่มเติมอยู่ทุกขณะ ทุกขณะจึงต้องอ่านเพื่อค้นคว้าเพิ่มเติมให้ทันต่อความก้าวหน้าของโลก

2. การอ่านเพื่อความคิด แนวคิดทางปรัชญา วัฒนธรรม จริยธรรม ความคิดทั่วไป การศึกษาแนวคิดของผู้อื่นอาจนำมาเป็นแนวคิดของตนเป็นแนวปฏิบัติในการดำเนินชีวิตหรือแก้ปัญหาต่างๆ ในชีวิตผู้อ่านต้องใช้วิจารณญาณในการเลือกนำความคิดที่อ่านมาใช้ให้เกิดประโยชน์

3. การอ่านเพื่อเพิ่มความบันเทิง เป็นการอ่านเพื่อฆ่าเวลา อาจอ่านหนังสือเพื่อการพักผ่อน ผ่อนคลายจากความรู้สึกเครียด หรืออ่านหนังสือประเภทบันเทิงคดีในเวลาว่าง

การใช้ภาษาไทย 1 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (2543) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ว่าอ่านเพื่อการเขียนผู้อ่านนำข้อมูลหรือแนวคิดจากเรื่องที่อ่านมาแสดงความคิดเห็น

1. อ่านเพื่อหาคำตอบ

2. อ่านเพื่อปฏิบัติตามคำแนะนำข้อความหรือหนังสือที่อ่าน

3. อ่านเพื่อสะสมความรู้ เป็นการอ่านที่จำเป็นอย่างยิ่งสำหรับนักศึกษา

พาทีนี้ ไทยะจิตต์ และคณะ (2549) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายในการอ่านไว้ดังนี้

1. อ่านเพื่อความรู้ อาจจะเป็นการอ่านความรู้ทั่วไปหรือความรู้เฉพาะด้านก็ได้

2. อ่านเพื่อความเพลิดเพลิน เป็นการอ่านมุ่งผ่อนคลายอารมณ์ความตึงเครียดต่างๆ

3. อ่านเพื่อฆ่าเวลา มักจะอ่านเพื่อใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์

4. อ่านเพื่อหาคำตอบ เป็นการอ่านเพื่อต้องการคำตอบสั้นๆ หรือสาระสำคัญเท่านั้น

จากคำจำกัดความของจุดมุ่งหมายในการอ่าน อาจกล่าวได้ว่าเป็นความจำเป็นในชีวิตประจำวันของมนุษย์จะต้องอ่านหนังสือด้วยจุดมุ่งหมายต่างๆ กันสุดแต่อาชีพและความสนใจของแต่ละคน ดังนั้นจึงสรุปจุดมุ่งหมายของการอ่านได้ 4 ประการคือ

1. อ่านเพื่อการเขียน คือการนำข้อมูลแนวความคิดที่ได้จากการอ่านนั้นมาเขียนแสดงความคิดเห็นทำรายงาน หรือเขียนเชิงสร้างสรรค์
2. อ่านเพื่อหาคำตอบในการอ่านเพื่อจุดมุ่งหมายข้อนี้หากผู้อ่านรู้แหล่งค้นคว้าจากเอกสารประเภทต่าง ๆ จะเป็นผู้รอบรู้ และเพิ่มพูนความรู้มากขึ้น
3. อ่านเพื่อปฏิบัติตาม เป็นการอ่านเพื่อทำตามคำแนะนำในหนังสือหรือข้อความ หรือเพื่อหาความรู้เพิ่มเติมจากที่มีอยู่เดิม ให้เพิ่มพูนมากขึ้น
4. อ่านเพื่อความบันเทิง ให้รู้สึกผ่อนคลาย หรือเพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน

องค์ประกอบสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

วรรณิ สมประยูร(2539,หน้า29) เขียนไว้ในเรื่อง การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษาเกี่ยวกับองค์ประกอบในการอ่านของเด็กมีองค์ประกอบดังนี้

1. องค์ประกอบด้านร่างกาย
 - สายตา
 - ปาก
 - หู
2. องค์ประกอบด้านจิตใจ
 - ความต้องการ
 - ความสนใจ
 - ความศรัทธา
3. องค์ประกอบด้านสติปัญญา
 - ความสามารถในการรับรู้
 - ความสามารถในการนำประสบการณ์ไปใช้
 - ความสามารถในการใช้ภาษาให้ถูกต้อง
 - ความสามารถในการเรียน

4. องค์ประกอบทางประสบการณ์พื้นฐาน

5. องค์ประกอบทางวุฒิภาวะ อารมณ์ แรงจูงใจ และบุคลิกภาพ

องค์ประกอบทางด้านโรงเรียน โรงเรียนเป็นสถานที่สำคัญในการจัดบรรยากาศ หรือ กิจกรรมให้ตอบสนองกับความต้องการของนักเรียน โดยเฉพาะการปลูกฝังให้มีเจตคติที่ดีต่อการอ่านและการรักการอ่านนั้น ย่อมต้องให้เห็นความสำคัญของการอ่าน ให้เกิดความภาคภูมิใจในความสำเร็จของตนที่อ่านเรื่องต่างๆ ให้นักเรียนได้เห็นพัฒนาการในการอ่านของตนเอง การจัดบรรยากาศการอ่านให้เกิดขึ้นภายในโรงเรียนจำเป็นต้องได้รับความร่วมมือจากบุคคลฝ่ายทั้งภายในและภายนอกโรงเรียน

ปัญหาสำคัญที่มีผลต่อการอ่าน

วรรณี สมประยูร (2539, หน้า 34) เขียนไว้ในหนังสือเรื่อง การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา เกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการอ่าน

ตัวเด็ก

- ทางด้านร่างกาย โดยสุขภาพที่แตกต่างของเด็กเช่น สายตาสั้น สายตาวาว เอียงบอดสี ลิ้นไก่สั้น ริมฝีปากแหว่ง เพดานโหว่ เจ็บไขข้อย สิ่งต่างๆเหล่านี้ ทำให้ทักษะการอ่านของเด็กแตกต่างกัน ครูควรเข้าใจและหาวิธีแก้ไข

- ทางด้านสติปัญญา ความสัมพันธ์ของภาพและตัวอักษร การตีความ การแปลความ และขยายความได้แตกต่างกันครูต้องใช้กิจกรรมที่แตกต่างกัน เพื่อช่วยพัฒนาทักษะการอ่านให้เหมาะสมกับเด็ก

- ทางด้านสิ่งแวดล้อม ทั้งที่บ้าน ทางโรงเรียน และในชุมชนของเด็กแตกต่างกัน ครูต้องมีความรู้ความเข้าใจ เพื่อจะหาวิธีจัดประสบการณ์ส่วนที่ขาดให้เด็กบางกลุ่ม และหากิจกรรมที่จะช่วยเด็กที่อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ไม่ดี

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช สาขาศึกษาศาสตร์ เอกสารชุดการสอนภาษาไทย เขียนเกี่ยวกับปัญหาที่เกี่ยวข้องในการอ่านไว้ว่า

ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับตัวครู ครูไม่เข้าใจวิธีการสอนอย่างแท้จริง ส่วนมากจะกำหนดวัตถุประสงค์ให้นักเรียนอ่านเรื่องไม่มีวัตถุประสงค์อื่น ซึ่งถ้าครูสอนให้นักเรียนได้บรรลุวัตถุประสงค์ของการอ่านในลักษณะต่างๆ ตามความสามารถนักเรียนก็นำวิธีการอ่านไปใช้ประโยชน์ ในการเรียนครูภาษาไทยมีความรู้ในเรื่องที่เกี่ยวกับการสอนอ่านไม่เพียงพอ เช่น จิตวิทยาการอ่าน การวิเคราะห์ระดับความสามารถในการอ่าน วิธีสอนอ่านตามจุดมุ่งหมายเฉพาะสิ่งเหล่านี้ ควรมีการ

สอดคล้องความรู้ในหลักสูตรระดับปริญญาทางการศึกษา เพื่อจะนำความรู้มาพัฒนาตนเองและนักเรียนด้วย

ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับตัวนักเรียนมาจากสังคมที่มีลักษณะแตกต่างกัน และมีระดับความสามารถในการอ่านแตกต่างกันด้วย บางคนอาจมีปัญหาทางครอบครัวไม่ได้รับการดูแล เอาใจใส่จากบิดามารดา ในทางตรงกันข้ามก็มีนักเรียนอีกจำนวนหนึ่งที่บิดามารดาและผู้ปกครองเอาใจใส่อย่างดี เมื่อมาอยู่ห้องเรียนเดียวกันระดับความสามารถในการอ่านและประสบการณ์ ทางภาษาจึงย่อมแตกต่างกันทำให้ครูต้องพยายามจัดกิจกรรมการสอน ให้เหมาะกับลักษณะและความสามารถของแต่ละคนภาพแวดล้อมทางครอบครัวมิใช่จะเป็นปัญหาสำหรับนักเรียนเท่านั้นบางคนยังมีปัญหาทางด้านสุขภาพร่างกายและจิตใจ ซึ่งมีผลทำให้การอ่านไม่พัฒนา ตามระดับชั้นเรียน และอายุของนักเรียน

ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับทางโรงเรียน เช่นวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการพัฒนาการอ่าน มีไม่เพียงพอ รัฐไม่สามารถจัดสรรงบประมาณให้เพียงพอกับความต้องการ ครูจึงเป็นบุคคลสำคัญที่ควรจะคิดริเริ่มหาสื่อในทางอื่นมาช่วยพัฒนาการอ่านให้มากขึ้น

ความหมายของกิจกรรมการเรียนรู้ 4 MAT

เชียร พานิช (2544, หน้า 129) ให้ความหมายของกิจกรรมการเรียนรู้การสอนธรรมชาติการเรียนรู้ของผู้เรียน ซึ่งมี 4 แบบ ได้แก่ ผู้เรียนแบบที่ 1 (Imaginative Learners) เรียนรู้จากประสบการณ์และจากการเฝ้าสังเกต ผู้เรียนแบบที่ 2 (Analytic Learners) เรียนรู้จากการสังเกต แล้วนำไปสู่ความคิดรวบยอด ผู้เรียนแบบที่ 3 (Commonsense Learners) เรียนรู้จากความคิดรวบยอดไปสู่การปฏิบัติ ผู้เรียนแบบที่ 4 (Dynamic Learner) เรียนจากการลงมือปฏิบัติ

ทิศนา แชมมณี (2525, หน้า 260) ให้ความหมายของกิจกรรมการเรียนรู้การสอน 4 MAT ไว้ว่า หมายถึง เป็นแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนโดยใช้คำถามหลัก 4 คำถามคือ ทำไม (Why?) อะไร (What) อย่างไร (How?) และถ้า (If ?) ซึ่งสามารถพัฒนาผู้เรียนที่มีลักษณะการเรียนรู้แตกต่างกัน ทั้ง 4 แบบ คือแบบที่ 1 เป็นผู้เรียนที่ถนัดจินตนาการ (Imaginative Learners) แบบที่ 2 เป็นผู้เรียนที่ถนัดการวิเคราะห์ (imaginative Learners) แบบที่ 3 เป็นผู้เรียนที่ถนัดใช้สามัญสำนึก (Commonsense Learners) แบบที่ 4 เป็นผู้เรียนที่ถนัดในการปรับเปลี่ยน (Duynamic Learners) ให้สามารถใช้สมองทุกส่วนของตนในการพัฒนาศักยภาพของตนได้อย่างเต็มที่

สุวิทย์ มูลคำ (2550, หน้า 154) ให้ความหมายของการจัดการเรียนรู้ 4 MAT ว่าเป็นการจัดการเรียนรู้ที่คำนึงถึงรูปแบบการเรียนรู้ของกลุ่มผู้เรียน 4 ลักษณะ กับการพัฒนาการทาง

สมองซีกซ้ายและซีกขวาอย่างสมดุล เพื่อให้ผู้เรียนเรียนรู้ตามแบบและความต้องการของตนเองอย่างเหมาะสม และสามารถพัฒนาตนเองอย่างเต็มที่ตามศักยภาพ

ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์ (2550, หน้า 202) ให้ความหมายของการจัดการเรียนรู้ 4 MAT ว่าเป็นการจัดกระบวนการเรียนการสอนที่คำนึงถึงแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนตามแบบ และความต้องการของตนเองอย่างเหมาะสม และสามารถพัฒนาตนเองอย่างเต็มที่ตามศักยภาพ

กล่าวโดยสรุป กิจกรรมการเรียนการสอนแบบ 4 MAT เป็นกิจกรรมการเรียนรู้ที่ออกแบบโดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างผู้เรียน และจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับพัฒนาการของสมองซีกซ้ายและซีกขวาเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างสมดุล ซึ่งสามารถสนองตอบ ความแตกต่างของผู้เรียนได้อย่างดีเยี่ยม เพราะการเรียนรู้เป็นทั้งจินตนาการ การเก็บรายละเอียด ของข้อมูล นำมาให้เกิดวิเคราะห์และการใช้สามัญสำนึกหรือประสาทสัมผัส รวมทั้งประสบการณ์ ซึ่งกระทำใ้ผู้เรียนมีความสามารถในการอ่าน

แผนการจัดการเรียนรู้

ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้

กระทรวงศึกษาธิการ (2542, หน้า 93) ให้ความหมายไว้ว่า คือ แผนที่เน้นให้นักเรียนได้พัฒนาการเรียนของตนด้วยกิจกรรมที่หลากหลายมีครูเป็นผู้แนะนำหรือจัดแนวการเรียนแก่นักเรียน แผนการจัดการเรียนรู้ควรจัดกิจกรรมให้รู้จักคิด ศึกษาค้นคว้า วิเคราะห์ วิจัยข้อมูลและสังเคราะห์เป็นความรู้ของตนเอง นักเรียนควรจะได้เรียนจากแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย

วัฒนา ระงับทุกข์ (2543, หน้า 1) กล่าวถึงแผนการสอนว่าเป็นแผนหรือโครงการที่จัดทำเป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อใช้ในการสอนในรายวิชาใดวิชาหนึ่งในการเตรียมการสอน อย่างมีระบบและเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ครูพัฒนาการจัดการเรียนการสอนไปสู่จุดประสงค์การเรียนรู้ และจุดมุ่งของหลักสูตรได้อย่างมีประสิทธิภาพ

รุจิรี ภู่อาระ (2545, หน้า 158) กล่าวว่า แผนการสอนคือ การนำเนื้อหากิจกรรมในหลักสูตรกลุ่มทักษะภาษาไทย คู่มือครู แบบเรียนและแบบฝึกหัด มาจัดทำแผนการสอนเพื่อนำไปจัดกิจกรรมการสอนแต่ละครั้ง หรือแผนการสอน คือ การทำแนวการสอนโดยมีรายละเอียดของกิจกรรมการเรียนการสอน หรือเพิ่มเติมตามความเหมาะสม

กรมวิชาการ (2546) ให้ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ว่า แผนซึ่งครูจัดการเรียนรู้ให้นักเรียนโดยวางแผนจัดกิจกรรมการเรียนรู้ แผนการใช้สื่อการเรียนรู้แผนการวัดผลประเมินผล โดยวิเคราะห์จากคำอธิบายรายวิชาหรือหน่วยการเรียนรู้ ซึ่งยึดการเรียนรู้ที่คาดหวังและสาระการเรียนรู้ที่กำหนดอันสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น

สรุปได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ คือ แผนการหรือโครงการที่จัดทำไว้เป็นลายลักษณ์อักษรที่ครูเตรียมจัดการเรียนรู้ให้นักเรียน เพื่อการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาใดวิชาหนึ่งอย่างเป็นระบบโดยมีรายละเอียดและขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ครูพัฒนา การจัดการเรียนการสอนไปสู่จุดมุ่งหมายการเรียนรู้และจุดมุ่งหมายของหลักสูตรอย่างมีประสิทธิภาพ

ความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ ทำให้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนบรรลุตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร แผนการจัดการเรียนรู้มีความสำคัญต่อการวางแผนการสอนของครู เป็นหัวใจของนักเรียน เพื่อนำไปสู่จุดหมายปลายทางที่กำหนดไว้

วัฒนาพร กระจับทุกข์ (2543, หน้า2) กล่าวว่า การจัดทำแผนการสอนก่อให้เกิดประโยชน์ดังนี้

1. ก่อให้เกิดการวางแผนและเตรียมการล่วงหน้า
2. ส่งเสริมให้ครูผู้สอนค้นคว้าความรู้เกี่ยวกับหลักสูตร เทคนิคต่าง ๆ
3. เป็นคู่มือการสอนสำหรับตัวครูผู้สอนและครูที่สอนแทน
4. เป็นหลักฐานแสดงข้อมูลด้านการเรียนการสอน การวัดผลและประเมินผล
5. เป็นหลักฐานแสดงความเชี่ยวชาญของครูผู้สอน

สรุปได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้มีความสำคัญ ในการจัดการเรียนการสอนให้บรรลุเป้าหมายในการสอนแต่ละครั้ง เป็นการเตรียมการสอนที่จัดไว้อย่างเป็นระบบและมีขั้นตอน ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน มีข้อบกพร่องหรือเกิดปัญหาน้อย ส่งเสริมให้ครูผู้สอนรู้จักการศึกษา ค้นคว้าหาความรู้เกี่ยวกับหลักสูตรเพิ่มเติม เป็นหลักฐานแสดงข้อมูลด้านการเรียนการสอน การวัดผลประเมินผล เป็นคู่มือการจัดการสอนแทน ก่อให้เกิดผลแก่ตัวครู และนักเรียนมากที่สุด

ลักษณะของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดี

สำนักงานการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2538, หน้า 18) กล่าวถึงลักษณะของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีไว้ ดังนี้

1. เป็นแผนที่มีกิจกรรมให้นักเรียนเป็นผู้ลงมือปฏิบัติให้มากที่สุด ครูเพียงผู้ชี้แนะส่งเสริม กระตุ้นให้นักเรียนดำเนินตามกิจกรรมในแผนการจัดการเรียนรู้

2. เป็นแผนการจักการเรียนรู้ที่ทำให้นักเรียนเป็นผู้หาคำตอบเองหรือทำสำเร็จด้วยตนเอง โดยครูพยายามลดบทบาทจากการเป็นผู้สอน หรือผู้บอกคำตอบมาเป็นผู้คอยกระตุ้นด้วยคำถามให้นักเรียนหาคำตอบด้วยตนเอง

3. เป็นแผนที่เน้นกระบวนการ มุ่งให้นักเรียนรับรู้และนำไปใช้จริง

4. เป็นแผนที่ส่งเสริมและใช้วัสดุอุปกรณ์ที่สามารถจัดหาได้ในท้องถิ่น

ขั้นตอนการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 มีดังนี้

- ศึกษาหลักสูตร คู่มือครู แบบเรียน แบบฝึกหัด เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหา
- วิเคราะห์หลักสูตร อุปสรรค วิเคราะห์เนื้อหา กิจกรรม
- กำหนดหน่วยการเรียนรู้ คาบ/เวลาเรียน โดยพิจารณาจากผลการเรียนรู้ที่คาดหวังและกิจกรรมเป็นหลัก
- กำหนดกิจกรรมในการเรียนของแต่ละหน่วยให้สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง
- กำหนด สื่อ อุปกรณ์ และแหล่งเรียนรู้
- กำหนดการวัดผลให้สอดคล้องกับกิจกรรมและเนื้อหาการสอนบรรลุตามผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

ขั้นตอนการเขียนแผนการจัดกระบวนการเรียนรู้แบบ 4 MAT

การเขียนแผนการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่คำนึงถึงรูปแบบของการเรียนรู้ของผู้เรียน

4 กลุ่มกับพัฒนาการสมองซีกซ้ายและซีกขวาอย่างสมดุล ได้แก่

ผู้เรียนแบบที่ 1 ที่มีจินตนาการหลัก

ผู้เรียนแบบที่ 2 มีการเรียนรู้โดยใช้การวิเคราะห์และเก็บรายละเอียดเป็นหลัก

ผู้เรียนแบบที่ 3 มีการเรียนรู้ด้วยประสาทสัมผัสและสามัญสำนึก

ผู้เรียนแบบที่ 4 มีการเรียนรู้ด้วยการรับรู้จากปราชญ์รูปธรรมไปสู่การลงมือปฏิบัติ

ตามแนวคิดของ เบอร์นิส แมคคาร์ธี (Bernice McCarthy) กำหนดส่วนประกอบของการเขียนแผน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ผังการวิเคราะห์สาระการเรียนรู้

ส่วนที่ 2 ผังการวิเคราะห์ประเด็นของการเรียนรู้

ส่วนที่ 3 มโนคติที่ผู้เรียนพึงได้รับ

ส่วนที่ 4 สาระการเรียนรู้

ส่วนที่ 5 ศักยภาพที่ต้องการพัฒนา (เป้าหมายของการเรียนรู้) ให้ผู้เรียนเป็นคนดี
คนเก่ง มีความสุข

ส่วนที่ 6 ผังการวางแผนการจัดกิจกรรม (วงล้อแห่งการเรียนรู้)

ส่วนที่ 7 รายละเอียดของการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ 4 MAT

เรียนรู้จากประสบการณ์และการเฝ้าสังเกตอย่างไตร่ตรอง (WHY)

ขั้นสร้างคุณค่า และประสบการณ์ของสิ่งที่เรียน (R)

ขั้นวิเคราะห์ประสบการณ์ (L)

เรียนรู้การสังเกตอย่างไตร่ตรองไปสู่การสร้างความคิดรวบยอด (WHAT)

ขั้นปรับประสบการณ์เป็นความคิดรวบยอด (R)

ขั้นพัฒนาความคิดรวบยอด (L)

สร้างความคิดรวบยอดไปสู่การลงมือปฏิบัติและสร้างชิ้นงานในลักษณะเฉพาะตัว

(HOW)

ขั้นลงมือปฏิบัติจากกรอบความคิดที่กำหนด (L)

ขั้นสร้างชิ้นงานเพื่อสะท้อนความเป็นตนเอง (R)

เรียนรู้จากประสบการณ์บูรณาการไปสู่การลงมือปฏิบัติในชีวิตจริง (If)

ขั้นวิเคราะห์คุณค่าและการประยุกต์ใช้ (L)

ขั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์เรียนรู้กับผู้อื่น (R)

ส่วนที่ 8 สื่อการเรียนรู้

ส่วนที่ 9 การประเมินผล

ส่วนที่ 10 สรุปผลการสอน

ผลการเรียนรู้ของผู้เรียนและศักยภาพที่พัฒนาแล้ว

การประเมินผลการสอนของตนเอง (ผู้สอน)

ข้อดีและข้อเสียการจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT

ข้อดี

1. ผู้เรียนทุกคนมีโอกาสประสบความสำเร็จในการเรียนรู้อย่างเท่าเทียมกันตามความ
ถนัดของตนเอง

2. พัฒนาสมองทั้งซีกซ้ายและซีกขวาของผู้เรียนอย่างสมดุล

3. เป็นการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เน้นความแตกต่างระหว่างบุคคล

4. ผู้เรียนมีความสุขในการเรียนรู้ จากการค้นพบสิ่งต่างๆ ด้วยตนเอง

5. ผู้เรียนสามารถนำความรู้ และประสบการณ์ไปใช้ได้จริง

6. ส่งเสริมทักษะอันดีงามในตัวผู้เรียน

ข้อจำกัด

1. ใช้เวลาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แต่ละกิจกรรมมากพอสมควร ต้องวางแผนการสอนให้เหมาะสมในการสอนแต่ละครั้ง

2. ถ้าผู้เรียนขาดความรับผิดชอบจะไม่ประสบความสำเร็จในการเรียน

3. ผู้สอนควรจัดกิจกรรมให้หลากหลาย เปิดโอกาสให้ผู้เรียนเลือกวิธีค้นคว้าหาความรู้ตามความสนใจ

4. ถ้าผู้สอนไม่ศึกษา และทำความเข้าใจเกี่ยวกับความถนัดของผู้เรียนที่ตนรับผิดชอบอย่างเพียงพอ อาจทำให้ผู้เรียนบางคนไม่ประสบความสำเร็จในการเรียน

องค์ประกอบสำคัญ

การจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT มีองค์ประกอบสำคัญดังนี้

1. วางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

2. กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

3. ผลการเรียนรู้ของผู้เรียน

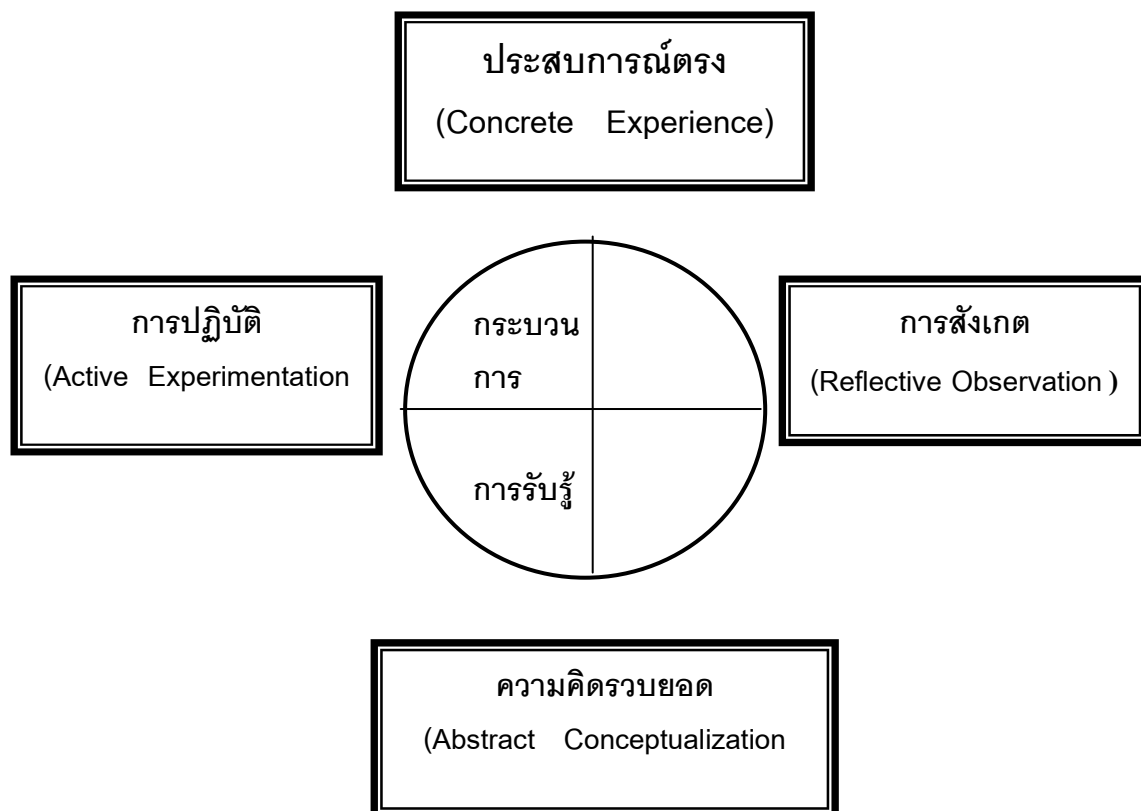
แนวคิดเชิงทฤษฎีและความเป็นมาของการจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT

การจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวคิดเรื่องการศึกษาแผนใหม่ (Progressivism) เป็นการจัดการศึกษาแบบก้าวหน้าที่ผู้เรียนได้เรียนรู้โดยการกระทำนั้นเป็นแนวความคิดที่คำนึงถึง ความแตกต่างระหว่างบุคคล ซึ่งสนับสนุนปรัชญากลุ่มพัฒนาการนิยมหรือปรัชญากลุ่มก้าวหน้าโดยคำนึงถึงผู้เรียนที่มีวิธีการเรียนรู้ในลักษณะที่แตกต่างกัน ถ้าผู้สอนจัดกระบวนการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียนแต่ละประเภทผู้เรียน ก็จะประสบความสำเร็จในการเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

รูปแบบการเรียนรู้ 4 MAT พัฒนาขึ้นจากการค้นคว้าวิจัยของเบอร์นิส แมคคาร์ธี (Bernice McCarthy) นักศึกษา นักแนะแนวทางการศึกษา ซึ่งเชื่อในศักยภาพของผู้เรียนในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล โดยคำนึงถึงรูปแบบหรือวิธีการเรียนรู้ของผู้เรียนแต่ละประเภทในปี ค.ศ. 1979 เบอร์นิส แมคคาร์ธี ได้รับทุนวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้และบทบาทของสมองที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ ซึ่งเขาได้ศึกษาและแลกเปลี่ยนแนวคิดกับนักการศึกษาต่างๆ มากมาย แต่แนวคิดที่มีอิทธิพลต่อเบอร์นิส แมคคาร์ธี มากที่สุด คือแนวคิดและทฤษฎีการเรียนรู้ของเดวิด คอล (David Kolb) ที่มีแนวคิดว่าการเรียนรู้เกิดขึ้นจากความสัมพันธ์ใน 2 มิติ คือการรับรู้

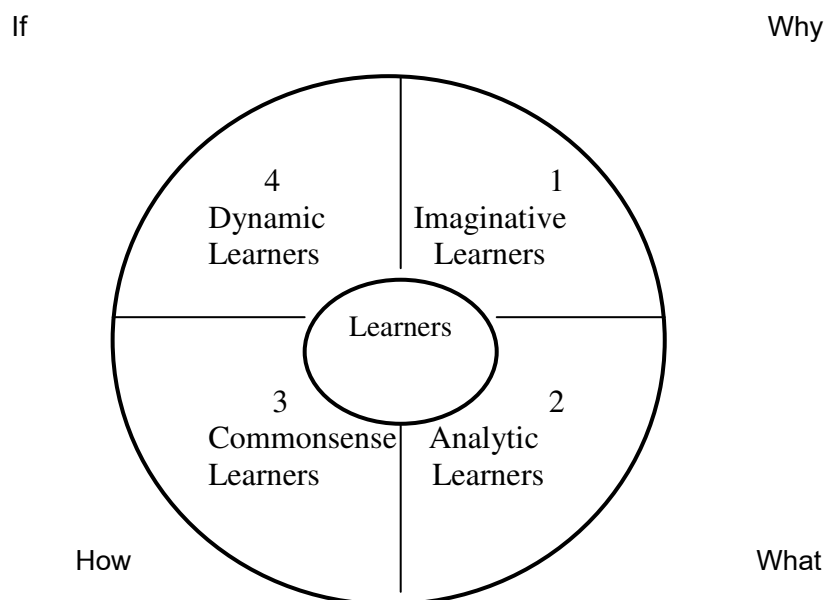
(perception) การจัดกระบวนการ (Processing) โดยการเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ เป็นผลมาจากวิธีการที่บุคคลรับรู้แล้วจัดกระบวนการเสียใหม่ตามแนวความถนัดของตนเอง ซึ่งการรับรู้จะเกิดขึ้นได้ 2 วิธี คือ การรับรู้โดยผ่านประสบการณ์ตรงหรือประสบการณ์รูปธรรม (Concrete Experience) การรับรู้โดยผ่านความคิดรวบยอดหรือนามธรรม (Abstract Conceptualization)

กระบวนการรับรู้ดังกล่าว เป็นกระบวนการที่เกิดจากการลงมือปฏิบัติจริง (Active Experimentation) และเฝ้าสังเกตอย่างไตร่ตรอง (Reflective Observation) ซึ่งเดวิด คอลป์ (David Kolb) ได้แบ่งรูปแบบการเรียนรู้ความแตกต่างของการเรียนรู้เป็น 4 ส่วน ตามจุดตัดของแกนการรับรู้ และแกนของกระบวนการ โดยให้ส่วนที่เป็นวงล้อแห่งการเรียนรู้เป็นลักษณะของผู้เรียน 4 แบบ ซึ่งมีรูปแบบการรับรู้และกระบวนการรับรู้ที่แตกต่างกัน ดังนี้

เบอร์นิส แมคคาร์ธี (Bernic McCarthy) ได้ประยุกต์แนวคิดตรง เดวิด คอลป์ (David Kolb) โดยให้พื้นที่ทั้ง 4 ส่วนที่เกิดจากการตัดกันของแกนการรับรู้ (Perception) และแกนและกระบวนการ (Processing) แทนลักษณะการเรียนรู้ของผู้เรียน 4 ประเภท ซึ่งคำนึงถึงความคิด

เกี่ยวกับระบบการทำงานของสมองซีกซ้ายและสมองซีกขวากับธรรมชาติของการเรียนรู้ ซึ่งอธิบายโดยใช้แผนภาพและคำอธิบายประกอบได้ ดังนี้

ส่วนที่ 1 ผู้เรียนที่ถนัดจินตนาการ (Imaginative Learners) เป็นผู้เรียนที่เรียนรู้จากประสบการณ์และกระบวนการเฝ้าสังเกตผู้เรียนในกลุ่มนี้จะสงสัยและตั้งคำถามตรงกันว่า “ทำไม” (Why) ทำไมต้องเรียนเรื่องนี้

ส่วนที่ 2 ผู้เรียนที่ถนัดการวิเคราะห์ (Analytic Learners) เป็นผู้เรียนที่เรียนรู้โดยรับรู้จากการสังเกตอย่างไตร่ตรอง ไปสู่การสร้างประสบการณ์นามธรรมหรือความคิดรวบยอด ผู้เรียนในกลุ่มนี้จะตั้งคำถามว่า “อะไร” (What) เราจะเรียนอะไรกัน

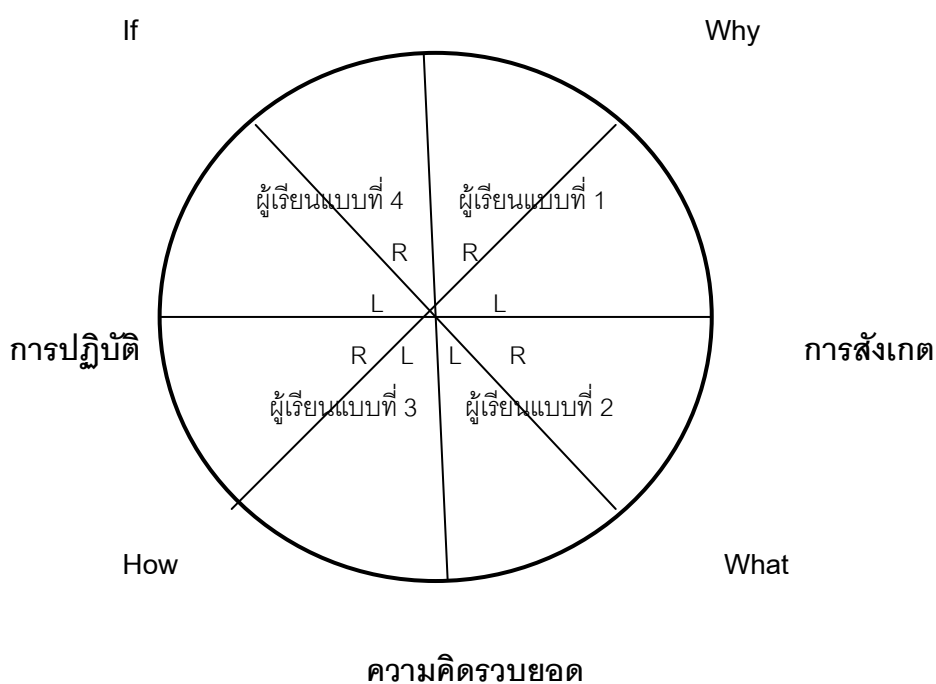
ส่วนที่ 3 ผู้เรียนที่ถนัดการใช้สามัญสำนึก (Commonsense Learners) เป็นผู้เรียนที่เรียนรู้จากการรับรู้ความคิดรวบยอดไปสู่การลงมือปฏิบัติที่สะท้อนระดับความเข้าใจของตนเอง ผู้เรียนในกลุ่มนี้จะตั้งคำถามว่า “อย่างไร” (How) เราจะเรียนเรื่องนี้ อย่างไร

ส่วนที่ 4 ผู้เรียนที่ถนัดการรับรู้ จากประสบการณ์รูปธรรมไปสู่การลงมือปฏิบัติ (Dynamic Learners) เป็นผู้เรียนที่เรียนรู้และสนุกกับการได้ค้นพบด้วยตนเอง โดยการลงมือปฏิบัติ ผู้เรียนในกลุ่มนี้จะตั้งคำถามว่า “ถ้า” (if) ถ้า...แล้วจะนำไปใช้อย่างไร

จากพื้นที่ภายใต้วงล้อแห่งการเรียนรู้ ตามเส้นแบ่งการรับรู้และเส้นแบ่งกระบวนการรับรู้ที่แบ่งผู้เรียนเป็น 4 ประเภทนั้น ได้มีแนวคิดที่จะจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อตอบสนองการใช้สมองของ

ผู้เรียนตามบทบาทของสมองซีกซ้ายและซีกขวา เพื่อตอบสนองการพัฒนาศักยภาพทุกด้านของผู้เรียนในลักษณะต่างๆ ที่แตกต่างกัน จึงแบ่งวงล้อแห่งการเรียนรู้เป็น 8 ส่วน ย่อยๆ เพื่อสะดวกในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ตอบสนองบทบาทและความต้องการของสมองทั้งสองซีกอย่างสมดุล โดยมีลักษณะ ขั้นตอนการเคลื่อนไหวอย่างเป็นลำดับตามศักยภาพทางสมองดังนี้

ประสบการณ์ตรง

หมายเหตุ : R = Right (กิจกรรมที่พัฒนาสมองซีกขวา)
L = Left (กิจกรรมที่พัฒนาสมองซีกซ้าย)

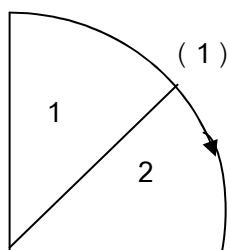
จากการแบ่งวงล้อแห่งการเรียนรู้ 8 ส่วน ตามบทบาทของสมองสองซีก ผู้สอนได้กำหนดขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จากพื้นที่ทั้ง 8 ส่วน เป็นกิจกรรมการเรียนรู้ 8 ขั้นตอน โดยกำหนดขั้นตอนของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ดังนี้

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้

การจัดการเรียนรู้ที่น่าคำนึงถึงรูปแบบการเรียนรู้ของกลุ่มนักเรียน 4 กลุ่ม กับพัฒนาการสมองซีกซ้ายและซีกขวาอย่างสมดุล ซึ่งได้แก่ ผู้เรียนแบบที่ 1 (Why) มีการจินตนาการเป็นหลัก ผู้เรียนแบบที่ 2 (What) มีการเรียนรู้ด้วยการวิเคราะห์และการเก็บรายละเอียดเป็นหลัก ผู้เรียนแบบที่ 3 (How) มีการเรียนรู้ด้วยสามัญสำนึกหรือประสาทสัมผัส ผู้เรียนแบบที่ 4 (If) มีการเรียนรู้ด้วยการรับรู้จากประสบการณ์รูปธรรมไปสู่การลงมือปฏิบัติ ซึ่ง เบอรินิส แมคคาร์ธี (Bernice McCarthy) ได้กำหนดลำดับขั้นของการเรียนรู้ 4 MAT โดยแบ่งวงล้อกระบวนการเรียนรู้ออกเป็น 8 ขั้นตอน ดังรายละเอียดของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 4 MAT ดังนี้

ส่วนที่ 1 ผู้เรียนแบบที่ 1 เรียนรู้จากประสบการณ์และการเฝ้าสังเกตอย่างไตร่ตรอง (Imaginative Learners)

ประสบการณ์ตรง

การสังเกต

เป็นช่วงที่ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์และกระบวนการเฝ้าสังเกตอย่างไตร่ตรอง มักใช้คำถามว่า “ทำไม” (Why)

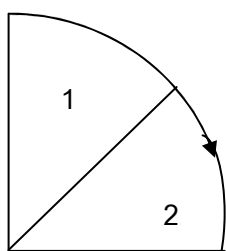
บทบาทของครูผู้สอน : ผู้สอนคอยกระตุ้นให้ผู้เรียนคิดวิเคราะห์ สิ่งที่สังเกตได้อย่างไตร่ตรอง

วิธีการจัดกิจกรรม : ใช้คำถามถามข้อมูลเพื่อให้ผู้เรียนสังเกต การร่วมอภิปราย การให้ผู้เรียนได้พบของจริงและให้ผู้เรียนทำกิจกรรม

ส่วนที่ 1 สามารถแบ่งขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็น 2 ขั้นตอน ที่คำนึงถึงการทำงานของสมองซีกขวา และซีกซ้ายของผู้เรียน ได้ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นสร้างคุณค่าและประสบการณ์ของสิ่งที่เรียน (สมองซีกขวา)

ประสบการณ์ตรง

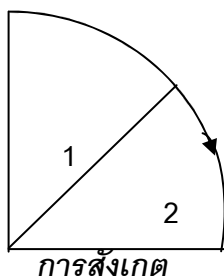

การสังเกต

ผู้สอนควรกระตุ้นความสนใจและแรงจูงใจให้ผู้เรียนคิด โดยใช้คำถามที่กระตุ้นให้ผู้เรียนสังเกต การออกไปปฏิสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมจริงของสิ่งที่เรียน เป็นขั้นที่เน้นการจัดกิจกรรมที่พัฒนา 1 สมองซีกขวา

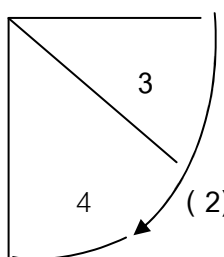
ขั้นตอนที่ 2 ขั้นวิเคราะห์ประสบการณ์ (สมองซีกซ้าย)

ประสบการณ์ตรง

จากขั้นตอนที่ 1 ผู้สอนควรกระตุ้นให้ผู้เรียนอยากเรียนรู้และสนใจในสิ่งที่เรียน ต่อจากนั้นในขั้นที่ 2 นี้ ผู้สอนควรให้ผู้เรียนวิเคราะห์หาเหตุผล ฝึกทำกิจกรรมกลุ่มอย่างหลากหลาย เช่น ฝึกเขียนแผนผังมโนคติ (Concept mapping) ช่วยกันระดมสมองอภิปราย ร่วมกันเป็นขั้นที่เน้นการจัดกิจกรรมที่พัฒนาสมองซีกซ้าย

ส่วนที่ 2 ผู้เรียนแบบที่ 2 เรียนรู้จากการสังเกตอย่างไตร่ตรองไปสู่การสร้างความคิดรวบยอด (Analytic Learners)

เป็นช่วงที่ผู้เรียนได้เรียนรู้จากการสังเกตอย่างไตร่ตรองไปสู่การสร้างความคิดรวบยอด มักจะใช้คำถามว่า “อะไร” (What) เช่น เราจะเรียนอะไรกันดี

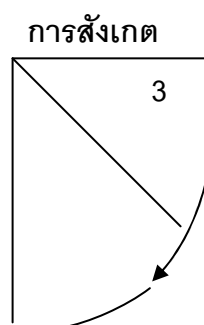
บทบาทของผู้สอน: เตรียมข้อมูลให้ผู้เรียนควรทราบและสาธิต

วิธีการจัดกิจกรรม: ให้ผู้เรียนได้ค้นคว้าเนื้อหาที่จะเรียนจากแหล่ง

สร้างความคิดรวบยอด ต่าง เช่น ใบความรู้ ผู้สอนเป็นผู้ให้ข้อมูล เล่นเกม

ในส่วนที่ 2 สามารถแบ่งขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็น 2 ขั้นตอนที่คำนึงถึงการทำงานของสมองซีกขวา และซีกซ้ายของผู้เรียนได้ดังนี้

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นปรับประสบการณ์เป็นความคิดรวบยอด (สมองซีกขวา)

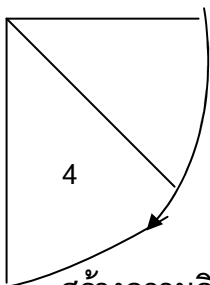

ผู้สอนควรเน้นให้ผู้เรียนได้วิเคราะห์อย่างไตร่ตรอง นำความรู้ที่ได้มาเชื่อมโยงข้อมูล ที่ได้ศึกษาค้นคว้า โดยจัดระบบการวิเคราะห์เปรียบเทียบการจัดลำดับความสัมพันธ์ของสิ่งที่เรียน เป็นขั้นที่เน้นการจัดกิจกรรมที่พัฒนาสมองซีกขวา

สร้างความคิดรวบยอด

ขั้นตอนที่ 4 ขั้นพัฒนาความคิดรวบยอด (สมองซีกซ้าย)

การสังเกต

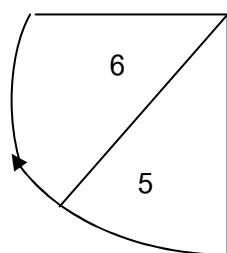

สร้างความคิดรวบยอด

ผู้สอนควรให้ทฤษฎี หลักการที่ลึกซึ้ง โดยเฉพาะรายละเอียดของ ข้อมูลต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจ และพัฒนาความคิดรวบยอดของตนเอง ในเรื่องที่เรียนกิจกรรมควรเป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนค้นคว้าจากใบความรู้ แหล่งวิทยากรท้องถิ่น การสาธิต การทดลอง การใช้ห้องสมุด วัสดุทัศน สื่อ ประสมต่าง ๆ เป็นขั้นที่เน้นการจัดกิจกรรมที่พัฒนาสมองซีกซ้าย

ส่วนที่ 3 ผู้เรียนแบบที่ 3 สร้างความคิดรวบยอดไปสู่การลงมือและสร้างชิ้นงาน ใน ลักษณะ เฉพาะตัว (Commonsense Learners)

ลงมือปฏิบัติ

สร้างความคิดรวบยอด

(3) เป็นช่วงที่ผู้เรียนจะสร้างความคิดรวบยอด(มโนมิติ) ไปสู่ การลงมือปฏิบัติกิจกรรม การทดลอง ตามความคิดของตนเองและสร้างชิ้นงานที่เป็นลักษณะเฉพาะตัว

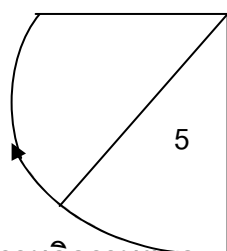
บทบาทของผู้สอน: เป็นผู้คอยแนะนำชี้แนะ (Coach) และ ผู้อำนวยการความสะดวก (Facilitator) แก่ผู้เรียน

วิธีการจัดกิจกรรม: ใช้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรม สร้างผล การทดลองทำแบบฝึกหัดตามความเหมาะสม ของเนื้อเรื่องที่เขียน

ส่วนที่ 3 สามารถแบ่งขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็น 2 ขั้นตอน ที่ คำนึงถึงการทำงานของสมองซีกขวา และซีกซ้ายของผู้เรียน ได้ดังนี้

ขั้นตอนที่ 5 ขั้นลงมือปฏิบัติจากกรอบความคิดที่กำหนด (สมองซีกซ้าย)

การสังเกต

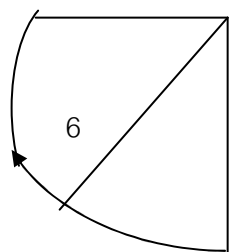

สร้างความคิดรวบยอด

ผู้สอนควรให้ผู้เรียนปฏิบัติกิจกรรมการทดลอง จากใบงาน ทำแบบฝึกหัด การสรุปผลการปฏิบัติกิจกรรม สรุปผลการ ทดลอง ที่ถูกต้องชัดเจน โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนซักถามข้อ สงสัยก่อน ปฏิบัติกิจกรรม ฝึกเลือกใช้อุปกรณ์บันทึกผลการ ทดลอง โดยผู้สอนจะเป็นพี่เลี้ยงเป็นขั้นที่เน้นการจัดกิจกรรมที่ พัฒนาสมองซีกซ้าย

ขั้นตอนที่ 6 ขั้นสร้างชิ้นงานเพื่อสะท้อนความเป็นตนเอง (สมองซีกขวา)

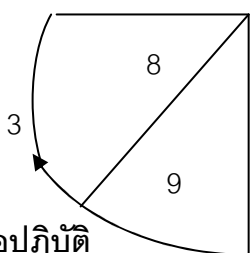
ลงมือปฏิบัติ

สร้างความคิดรวบยอด

ส่วนที่ 4 ผู้เรียนแบบที่ 4 เรียนรู้จากประสบการณ์รูปแบบไปสู่การลงมือปฏิบัติในชีวิตจริง (Dynamic Learners)

ประสบการณ์ตรง

ลงมือปฏิบัติ

ผู้สอนต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียน ได้แสดงความสามารถของตนเอง ตามความถนัดความสนใจเพื่อสร้างสรรค์ชิ้นงานตามจินตนาการของตนเองที่แสดงถึงความเข้าใจในเนื้อหาวิชาที่เรียนให้เห็นเป็นรูปธรรมในรูปแบบต่าง ๆ โดยเลือกวิธีการนำเสนอผลงานในลักษณะเฉพาะตัว ชิ้นงานที่สร้างอาจเป็นภาพวาด นิทาน สมุดรวบรวมสิ่งที่เรียนสิ่งประดิษฐ์ แผ่นพับ เป็นต้น เป็นขั้นที่เน้นการจัดกิจกรรมที่พัฒนาสมองซีกขวา

เป็นช่วงที่ผู้เรียนนำเสนอผลงานของตนเอง โดยสอดแทรกการอภิปรายถึงปัญหา อุปสรรคในการปฏิบัติกิจกรรม วิธีการแก้ไขปัญหาเพื่อปรับปรุงชิ้นงานจนสำเร็จและเป็นประโยชน์ต่อตนเอง ซึ่งสามารถบูรณาการประยุกต์ใช้ เชื่อมโยงกับชีวิตจริง/อนาคต

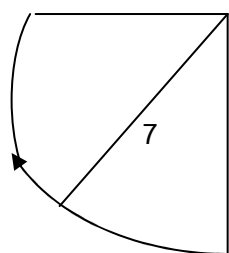
วิธีการจัดกิจกรรม : ให้คำแนะนำ ร่วมประเมินผลงาน แนะนำวิธีการปรับปรุงผลงานและการรวบรวมผลงาน

วิธีการจัดกิจกรรม: ผู้เรียนนำเสนอชิ้นงานที่ปรับปรุง อภิปราย แลก เปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้อื่น และนำผู้อื่น

ส่วนที่ 4 สามารถแบ่งขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็น 2 ขั้นตอน ที่คำนึงถึงการทำงานของสมองซีกขวา และซีกซ้ายของผู้เรียน ได้ดังนี้

ขั้นตอนที่ 7 ขั้นวิเคราะห์คุณค่าและการประยุกต์ใช้ (สมองซีกซ้าย)

ประสบการณ์ตรง

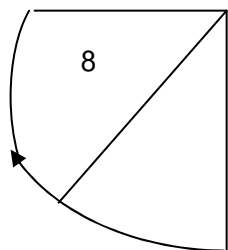

ลงมือปฏิบัติ

ผู้สอนควรให้ผู้เรียนได้วิเคราะห์ชิ้นงานของตนเองโดยอธิบายขั้นตอนการทำงาน ปัญหาอุปสรรคในการทำงานและวิธีการแก้ไข โดยบูรณาการการประยุกต์ใช้เพื่อเชื่อมโยงกับ ชีวิตจริง/อนาคต ซึ่งอาจจะวิเคราะห์ชิ้นงานในรูปกลุ่มย่อยหรือกลุ่มใหญ่ก็ได้ตามความเหมาะสมเป็นขั้นที่เน้นการจัดกิจกรรมที่พัฒนาสมองซีกซ้าย

ขั้นตอนที่ 8 ชั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์เรียนรู้กับผู้อื่น (สมองซีกขวา)

ประสบการณ์ตรง

ลงมือปฏิบัติ

เป็นขั้นสุดท้ายซึ่งผู้สอนควรให้ผู้เรียนได้นำผลงานของตนเองมานำเสนอหรือจัดแสดงในรูปแบบต่างๆ เช่น การจัด นิทรรศการ ป้ายนิเทศ เพื่อให้เพื่อนๆ ได้ชื่นชมถือเป็นการแบ่งปันโอกาสทางด้านความรู้และประสบการณ์ให้ผู้อื่นได้ซาบซึ้งในขั้นนี้ ผู้เรียนควรรับฟังการวิพากษ์วิจารณ์อย่างสร้างสรรค์ ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นเป็นขั้นที่เน้นการจัดกิจกรรมที่พัฒนา สมอง ซีกขวา

ความหมายของคาราโอเกะ

คาราโอเกะ คือรูปแบบคำสองคำจากภาษาญี่ปุ่น คือคำว่า “Kara” กับ “Oke” ซึ่งแปลว่า เสียงดนตรีเปล่าไม่มีคนร้อง

“คาราโอเกะ” ถือกำเนิดขึ้นมาในประเทศญี่ปุ่นเป็นครั้งแรกได้ค้นหามาอย่างต่อเนื่อง นิยมอย่างสูงในปี ค.ศ.1977 ซึ่งระยะ 20 ปีแรกของคาราโอเกะ แพร่หลายและนิยมในเมือง Kobe ซึ่งเป็นเมืองใหญ่ที่สุดในสามเมืองของประเทศญี่ปุ่นต่อมาก็ขยายเป็นที่นิยมไปทั่วโลก

พรนิพา ปรีหะจินดา (2542, หน้า 24-26) กล่าวว่า “คาราโอเกะ” ได้ถือกำเนิดขึ้นมาในประเทศญี่ปุ่นเป็นครั้งแรก และได้พัฒนากันอย่างต่อเนื่อง จนกระทั่งเป็นที่นิยมกันสูงนับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1997 ตามสเน็กบาร์ ร้านอาหารต่างๆในญี่ปุ่นนิยมกันมากขึ้น เพราะคนญี่ปุ่นมีนิสัยชอบร้องเพลงอยู่แล้ว ในปี 1991 คาราโอเกะระบาดเผยแพร่ไปทั่วญี่ปุ่น มีประมาณ 70,000 ร้าน

คาราโอเกะในสมัยก่อนๆ ใช้เป็นเครื่องมือผ่อนคลายความกังวล เป็นที่ระบาย ความตึงเครียดจากการทำงานและมักจะมีตามบาร์ที่มีการดื่มและการหาความสุขให้ตนเอง ด้วยการร้องเพลง

ในระยะแรกๆคาราโอเกะถูกมองว่าเป็นสัญลักษณ์ของคนที่ชอบดื่มเหล้าเที่ยวกลางคืน แต่ความคิดนั้นได้เปลี่ยนไปเพราะคนญี่ปุ่นไม่ว่าจะเป็นแม่บ้าน นักเรียน นักศึกษา คนแก่ก็ชอบร้องเพลงทั้งนั้น เพราะการร้องคาราโอเกะช่วยให้คนที่ไม่กล้าร้องเพลงต่อหน้าบุคคลอื่นหรือน้ำเสียงในการร้องเพลงไม่ดี ก็สามารถร้องคลอไปกับคาราโอเกะได้เพราะเสียงดนตรีจะช่วยคลอเสียงร้องของคนี่เสียงไม่ดีให้น่าฟังขึ้นได้ คาราโอเกะจึงกลายเป็นความบันเทิงของคนญี่ปุ่นได้แทบทุกคน

ปัจจุบันคาราโอเกะไม่เพียงแต่เป็นที่นิยมในประเทศญี่ปุ่นเท่านั้น แต่ยังได้รับความนิยมในประเทศต่างๆทั้งในเอเชีย ยุโรป และอเมริการวมทั้งประเทศไทยด้วย ซึ่งแน่นอนว่าเพลงที่ถูกนำ

มาทำเป็นคาราโอเกะนั้น นอกจากจะมีเพลงฮิตของญี่ปุ่นแล้ว ก็ยังเป็นเพลงฮิตของ ประเทศต่างๆ มากมายรวมทั้งเพลงฮิตของประเทศไทยด้วย

ในประเทศไทย คาราโอเกะสามารถสร้างความบันเทิงให้กับคนที่ชอบร้องเพลงให้คนได้ ฟังร้องเพลง ขณะเดียวกันก็ช่วยผ่อนคลายความเครียดจากการทำงานและยังเป็นที่พักผ่อนได้ อย่างรวดเร็ว เพราะการร้องเพลงคาราโอเกะ สามารถทำได้แทบทุกที่ทุกเวลาที่ต้องการ การพัฒนา ในด้านการบริการที่สะดวก เทคโนโลยีที่ทันสมัย คาราโอเกะใช้ได้ทั้งในบ้าน ในที่ทำงานและ ในโรงเรียนและยังเป็นอุปกรณ์ในการใช้ศึกษาหาความรู้จากเสียงตนเอง

การใช้คาราโอเกะ เพื่อการศึกษาของไทยในปัจจุบัน ได้มีการผลิต “คาราโอเกะเพลงไทย เดิม” โดยอาจารย์ สูดจิต ดุริยประณีต ศิลปินแห่งชาติสาขาศิลปะการแสดงด้านคีตศิลป์ กับบริษัท แกรนด์คูเอท พาสปอร์ต จำกัด ร่วมกันผลิตเป็นมิวสิควิดีโอเทปคาราโอเกะสำหรับเป็นอุปกรณ์ช่วย สอนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่1-6 ขึ้นเมื่อปีพ.ศ.2536

สรุปได้ว่าคาราโอเกะเป็นรูปแบบของการสร้างความบันเทิงให้กับคนปัจจุบัน ทำให้เกิด ความสนุกสนาน คลายความตึงเครียด มีลักษณะเป็นเสียงดนตรี มีเนื้อร้องปรากฏบนจอพร้อมสี ปาดตามจังหวะของดนตรี เพื่อให้คนที่จำเนื้อร้องไม่แม่นยำสามารถฟังร้องเพลงได้ จึงได้นำคารา โอเกะมาใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอนแทนการท่องแบบเก่าที่จำเจ เพื่อเป็นแรงจูงใจให้เกิดการ เรียนรู้ที่มีสัมฤทธิ์ผลในทางที่ดี ทั้งนี้เพราะการสอนอ่านเป็นพื้นฐานการเรียนที่ดีในการเรียนวิชาอื่น ต่อไปอีก ตามเอกสารที่กล่าวมาข้างต้น

เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยภายในประเทศ

โชดก เก่งเขตรกิจ (2538) ได้ทำการวิจัยเรื่องชุดการสอนร้องเพลงวิชาศิลปะกับชีวิต สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโดยใช้คาราโอเกะเป็นสื่อหลัก ให้ได้ประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างเรียน และหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ.01 ผู้ทำวิจัยได้พัฒนาชุดการสอนโดยใช้คาราโอเกะเป็นสื่อหลัก จำนวน 6 ชุด 6 หน่วย ผลการวิจัยพบว่าชุดการสอนที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 ทั้ง 6 ชุด ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนจากชุดการสอนเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ 0.1 ความคิดเห็นของนักเรียนที่เรียนจากชุดการสอนทั้ง 6 ชุดเห็นด้วยโดยค่าเฉลี่ย ระหว่าง 3.93 – 4.27 จากค่าสูงสุด 5 จึงสรุปได้ว่า นักเรียนมีความคิดเห็นด้วยต่อชุดการสอนร้องเพลง ทั้ง 6 ชุด

งานวิจัยของ ดวงหทัย แสงวิริยะ (2544) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความรับผิดชอบและเจตคติต่อการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอน หน่วยประชากรศึกษา และหน่วยทำมาหากิน โดยใช้แผนการสอน 4 MAT พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนไม่แตกต่างจากการสอนของกรมวิชาการ ด้านความรับผิดชอบ และเจตคติของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแผนการสอนแบบ 4 MAT แตกต่างกันกับการสอนตามแผนการสอนของกรมวิชาการ

จากทฤษฎีของทิสนา แชมมณี (2545, หน้า 260) ให้ความหมายของกิจกรรมการเรียนการสอนระบบ 4 MAT ไว้ว่า เป็นแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้คำถามหลัก 4 คำถามคือ ทำไม (Why) อะไร (What) อย่างไร (How) และถ้า (If) ซึ่งพัฒนาผู้เรียนที่มีลักษณะการเรียนรู้แตกต่างกันทั้ง 4 แบบ คือแบบที่ 1 เป็นผู้ที่ถนัดจินตนาการ แบบที่ 2 เป็นผู้ที่ถนัดในการปรับเปลี่ยนให้สามารถใช้สมองทุกส่วนของตนในการพัฒนาศักยภาพได้อย่างเต็มที่

งานวิจัยของจารุทัศน์ วงศ์ข้าหลวง (2547) กล่าวในหนังสือนิตยสารบันทึกของคุณแม่เกี่ยวกับการจัดการเรียนแบบ 4 MAT ว่า จะช่วยส่งเสริมพัฒนาศักยภาพของสมองให้ทำงานอย่างสมดุลไม่ให้น้ำหนักเกินไปทางใดทางหนึ่งพัฒนาขึ้นมากจากการค้นคว้าแบบเบอริสแมคคาร์ซี นักแนะแนวทางการศึกษา ซึ่งเชื่อในศักยภาพของผู้เรียนและความแตกต่างระหว่างบุคคลเขาเชื่อว่าผู้เรียนแต่ละคนมีลักษณะที่ต่างกัน ออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่ ผู้เรียนที่ถนัดด้านจินตนาการ ผู้เรียนที่ถนัดด้านวิเคราะห์ ผู้เรียนถนัดด้านการใช้สามัญสำนึก และผู้เรียนถนัดด้านการรับรู้จากประสบการณ์ รูปธรรมไปสู่การปฏิบัติทำให้เกิดกระบวนการเรียนรู้แบบ 4 MAT เพื่อตอบสนองการใช้สมองซีกซ้ายและซีกขวา พัฒนาผู้เรียนให้มีศักยภาพทุกด้าน

เฉลิมพร กวาวสิบสองและคณะ (2547) ได้ศึกษาการพัฒนาสื่อบทอาขยานคาราโอเกะวิชาภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สรุปผลจากกลุ่มทดลองที่เรียนบทอาขยานคาราโอเกะในกระบวนการเรียนการสอน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย แตกต่างกับกลุ่มควบคุมที่เรียนตามแผนการสอนปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนที่เรียนโดยใช้คาราโอเกะในกระบวนการเรียนการสอนสูงกว่านักเรียนที่เรียนแบบปกติ

พรธนิภา การ์ตัน (2548) ได้ศึกษาการพัฒนาการเรียนการสอนที่พัฒนาคุณภาพนักเรียนในการฝึกซ้อมเสริมการอ่านออกเสียงที่มีพยัญชนะตัว ร ล ว ควบกล้ำชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้แบบฝึกทักษะการสอนซ่อมเสริมจำนวน 34 แบบฝึกนำไปประกอบกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปรากฏว่าคะแนนจากการประเมินการอ่านออกเสียงคำที่มี ร ล ว ควบกล้ำของนักเรียน หลังจัดกิจกรรมตามแบบฝึกมีค่าเฉลี่ย 46.33 (ร้อยละ 46.33) มากกว่าก่อน

เรียน 16.00 (ร้อยละ 32.00) แสดงว่านักเรียนมีความสามารถในการอ่านออกเสียง ร ล ว ควบกล้ำ ถูกต้องเพิ่มขึ้น นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น นักเรียนมีทักษะในการฟัง อ่าน พูด และ เขียน มีความสนุกสนานมีเจตนาที่ดีต่อภาษาไทย

ถาวร สอนจันทร์แดง และคณะ (2548) ได้ศึกษาการพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนการสอน ด้วยรูปแบบ 4 MAT เรื่อง การแต่งกายพยานี 11 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนการสอน ด้วยรูปแบบ 4 MAT เรื่องการแต่ง กายพยานี 11 กลุ่มสาระภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 87.14/86.50 นักเรียนทำแบบฝึกหัดท้ายชุดกิจกรรมการเรียนการสอนหลังการเรียนชุดกิจกรรม ได้ถูกต้องเฉลี่ยร้อยละ 87.14 และทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการเรียนด้วย ชุดกิจกรรมได้ถูกต้องโดยเฉลี่ยร้อยละ 86,50 แสดงว่าชุดกิจกรรมที่สร้างขึ้นนี้มีประสิทธิภาพสูงกว่า เกณฑ์ประสิทธิภาพที่ตั้งไว้คือร้อยละ 80/80 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 5 หลังการเรียนด้วยชุดกิจกรรมสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

มานุชรินทร์ ยอดที่รัก (2549) ศึกษาเพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ โดยใช้ผังกราฟิกกับการจัดการเรียนรู้ ตามปกติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549 สุ่มแบบเจาะจง 2 ห้องเรียน จัดการเรียนรู้ตามปกติทำการทดสอบความรู้พื้นฐานความเข้าใจ ภาษาไทยโดยใช้ t-test Independent ผลการวิจัยปรากฏว่าการจัดการเรียนรู้โดยใช้ผังกราฟิก และการจัดการเรียนรู้ตามปกติ มีความเข้าใจในการสอนก่อนเรียนไม่แตกต่างกัน ความเข้าใจใน การอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้ผังกราฟิก สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้ตามปกติอย่างมีนัยสำคัญของสถิติที่ระดับ 0.05

อีกสองปีต่อมา จันทนา ทับทอง และคณะ (2549) ได้ศึกษาค้นคว้าเรื่องการพัฒนาชุด กิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการสอน 4 MAT เรื่องการเขียนสะกดคำกลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทยสำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยการสร้างและหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมการ เรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์80/80 สามารถทดลองใช้กับเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 จำนวน 32 คน ปรากฏว่าชุดกิจกรรมการเรียนรู้มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์โดยมีค่า ประสิทธิภาพ 87.61/83.61 แสดงให้เห็นว่ากระบวนการพัฒนาอย่างมีระบบจากการเปรียบเทียบ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนกับเกณฑ์ พบสูงกว่าเกณฑ์กำหนดร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 การประเมินความพึงพอใจของนักเรียนต่อรูปแบบการเรียนการสอน 4 MAT มีความพึงพอใจในภาพรวมอยู่ในระดับมาก

นุสลา รัฐธรรม และคณะ (2549) ได้ศึกษาวิจัยการเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ เรื่องสูตรคูณ โดยใช้คาราโอเกะประเภทเพลงต่างกัน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียน บ้านกม. 35 พบว่า นักเรียนมีผลการเรียนรู้แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

งานวิจัยต่างประเทศ

จอลลี่ (Jolly, 1975. p 1-2) ได้ศึกษาทดลองพบว่า เพลงมีอิทธิพลอย่างจริงจังในการสอน ออกเสียง ศัพท์สำนวนและไวยากรณ์รวมทั้งความเข้าใจในความสัมพันธ์ของวัฒนธรรมและภาษา ที่ใช้ในเพลงด้วยและจากการสำรวจความเห็นของนักเรียนร้อยละ 91 มีความเห็นว่าเพลงมีประโยชน์ สามารถตอบสนองความต้องการทั้งทางจิตวิทยา และทางการศึกษา ทางด้านอารมณ์เพลงทำให้เกิดการผ่อนคลายและสร้างบรรยากาศที่สนุกสนาน รื่นรมย์ ลดความเบื่อหน่ายในห้องเรียน ซึ่งมีผลทำให้อยากเรียนมากขึ้น

แมคคาร์ธี (1990,p.194) ได้สรุปงานวิจัยว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนรูปแบบ 4 MAT เป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่ตอบสนองการเรียนรู้ของนักเรียน 4 แบบ (4 Type of Student) ซึ่งมีลักษณะการเรียนรู้ของนักเรียนมีความสัมพันธ์กัน โดยตรงกับโครงสร้างทางสมอง และระบบทำงานของซีกซ้ายและซีกขวา ส่งผลต่อความแตกต่างด้านสติปัญญา การรับรู้

เอเพล (Appell.1991 อ้างอิงใน พงศ์ จิระพงษ์ ,2544 ,หน้า 56) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ และเจตคติของนักเรียนที่เรียนวิชาดนตรีด้วยวิธีการสอนแบบ 4 MAT กับเด็กเกรด 5 ที่อยู่โรงเรียน ชนบทในเมืองพอร์ตแลนด์ รัฐโอเรกอน โดยศึกษาคู จำนวน 8 คน โดยยึดแบบเรียน ครู 4 คน นักเรียน 87 คน ในกลุ่มควบคุมที่ยึดแบบเรียนและอีกกลุ่มเป็นกลุ่มทดลองที่มี ครู 4 คน นักเรียน 67 คนใช้วิธีการสอน 4 MAT ยึดแบบเรียนของเบอร์นิส แมคคาร์ธี (Bernice Mcoathy) ซึ่ง ขึ้นตอนการสอน 8 ชั้น สำหรับนักเรียน เกรด 5 บทเรียนทั้ง 8 บท ได้นำมาสอนอย่างต่อเนื่อง การวัดเจตคติใช้เครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น สมมุติฐานเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาสองกลุ่ม คือ ก่อนทดลองและหลังทดลอง ผลการสำรวจเจตคติทั้งก่อนและหลังทดลองเมื่อนำมาวิเคราะห์ พบว่า มีนัยสำคัญ ระดับ .05 แสดงว่าผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนที่สอน โดยใช้แบบ 4 MAT สูงกว่าผู้เรียนที่ เรียนโดยยึดแบบเรียน แต่เจตคติกลุ่มควบคุม และกลุ่มทดลอง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

แวกเนอร์ และบริค (Wagner and Brick , 1993) ได้ทดลองใช้อุปกรณ์ คาราโอเกะที่มี ทั้งภาพและเสียงมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนดนตรีในห้องเรียน โดยทดลองกับนักเรียนจำนวน โรงเรียนใช้เวลาทดลอง 4 เดือน ปรากฏว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้คาราโอเกะในกระบวนการเรียน การสอนได้รับความสนุกสนานและเรียนรู้ความคิดรวบยอดทางดนตรีได้ง่ายกว่าการเรียนการสอน ตามปกติ

เฟตเซอร์ (Fetzer, 1995) ได้ศึกษาวิจัยทดลอง พบว่าการนำเพลงมาใช้ในการสอนกับการสอนตามคู่มือคู่นั้น ในกลุ่มทดลองแสดงออกถึงพฤติกรรมการอ่านที่ถูกต้องและชื่นชอบมากกว่าเด็กในกลุ่มควบคุม

ออซิน (Ursin, 1995. อ้างอิงใน ดวงใจ สังข์แสง, 2545, หน้า 67) ได้ศึกษาการใช้ระบบ 4 MAT ในการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และเจตคตินักเรียน ระดับ 9 ที่มีต่อวิชาวิทยาศาสตร์ นักเรียนกลุ่มนี้ได้รับการสอนด้วยหลักสูตรวิชาวิทยาศาสตร์ เกี่ยวกับโลก เป็นเวลา 1 ภาคเรียน กลุ่มทดลองได้รับการสอนด้วยระบบ 4 MAT กลุ่มควบคุมใช้การสอนตามหนังสือเรียนผลการวิจัยปรากฏว่า กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนด้านเจตคติ ระหว่างกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ไม่มีความแตกต่าง

วิลคอกซ์ (Wilcox, 1999) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับผลกระทบของการนำเพลงมาใช้ในการห้องเรียนที่มีต่อความจำในการออกเสียงในการเรียนภาษาที่ 2 ผลที่ได้พบว่ากลุ่มที่ใช้เพลงมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างจากกลุ่มที่เรียนด้วยวิธีปกติ